

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 157: Forslag til lov om ændring af lov om tilskud til afvikling af studiegæld og om eftergivelse af studiegæld. (Ændring af lovens indkomstbegreb).

Af finansministeren (Mogens Lykketoft).
(Fremsat 17/1 96. Første behandling 26/1 96.
Betænkning 27/2 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Forespørgsel nr. F 29:

Forespørgsel til skatteministeren og kulturministeren:

»Hvordan vil regeringen sikre, at idrætsudøverne og idrætslederne ikke får forringet deres vilkår?«

Af Helge Sander (V), Ivar Hansen (V), Ester Larsen (V), Agnete Laustsen (KF), Torben Rechen-dorff (KF) og Brian Mikkelsen (KF).

(Forespørgslen anmeldt 13/12 95. Fremme af forespørgslen vedtaget 9/1 96).

Begrundelse

Helge Sander (V):

På en række områder inden for idrætten har vi i de sidste par år oplevet en uheldig tendens til lovgivning og ændret praksis, der har stillet idrætten dårligere. Det mener forespørgerne – Det Konservative Folkeparti og Venstre – ikke, vi kan være bekendt. Hverken regering eller Folketing kan tillade sig på denne måde at overse idrættens kolossale betydning.

I stedet for nidkærhed, smålighed og pernit-tengrynhed, der grænser til det absurde, burde regeringen give idrætslivet et skulderklap; det gælder både de aktive og de mange ledere, og det gælder både den folkelige idræt og elite-idrætten.

Når vi i dette forår oplever, at en række mindre klubber har svært ved at få det nødvendige antal ledere, kan jeg godt frygte, at det skyldes, at forholdene stille og roligt bliver forringede. Hvis de ulønnede frivillige ledere ikke fortsat kan være ryggraden i den folkelige idræt, har vi for alvor et problem både holdningsmæssigt og økonomisk.

Reelt burde vi have stillet dagens forespørgsel til flere ministre end skatteministeren og kulturministeren – idrætslivet berøres nemlig af langt de fleste ministeriers områder – men vi går ud fra, at de to ministre er parat til at gå ind på andre felter end lige dem, der vedrører deres eget ressortområde.

For at give et billede af de problemer, som idrætsverdenen føler at det offentlige – og det vil primært sige regeringen – har belemret den med, vil jeg blot ganske kort her kridte banen op med et par eksempler:

Hvis vi tager loven om folkeoplysning, ja, så er der administrative opgaver og økonomiske hindringer, når man f.eks. ser på gebyropkrævningen ved tildelingen af kommunale lokaler. Det gælder også registreringer af medlemmernes aktivitetsniveau, altså det med deltager-timer, og endelig er der også en sag, som kører i øjeblikket, om de skærpede krav til regnskabs-aflæggelse. Efter det foreløbige er det ganske umuligt at bruge folkevalgte revisorer i dansk foreningsliv, men jeg kan forstå, at det er et forhold, som regeringen netop ser på i øjeblikket.

Hvis vi ser på det nye forslag om buskørsel, ja, så er det således, at det i fremtiden kun vil være tilladt for foreningsledere med stort kørekort at fragte medlemmer i bus, hvis chaufføren opfylder specielle krav, altså en skærpelse, der giver store problemer.

Grønne afgifter og ændrede energiafgifter koster idrætten millioner af kroner.

Ser vi på eliteidrættens område, ja, så er det således, at ændringen af præmiekontoordningen og beskatningen af Team Danmark-støtten er meget uheldig. Ikke alene er det økonomisk uheldigt, jeg tror også, det er særdeles uheldigt i relation til administrationen, fordi det håndteres så forskelligt ude i de enkelte lokalområder.

Vi har nu fået en ny vejledning om moms på sportsområdet, og selv om den løser mange problemer omkring faciliteterne – her tænker jeg især på bowlingsporten – er der fortsat nogle tilbage. Og når vi ser på entréindtægten, er alle problemer jo heller ikke løst, fordi blot en enkelt professionel spiller på det ene hold udløser moms på entreen. Med andre ord: I det her spil er der så mange fortolkninger, at en for restriktiv og firkantet holdning vil give idrætten meget, meget store problemer.

Jeg vil gerne understrege, at det ikke er forespørgernes hensigt, at vi i dag skal diskutere pengestrømsanalysen eller åbenhed i idrættens regnskaber. Dels er der et udvalgsarbejde i gang, og dels er der fremsat lovforslag, så det vender vi tilbage til ved en senere lejlighed.

Der er naturligvis ingen, der forventer, at idrættens vanskeligheder vil være afhjulpet i løbet af i dag. Vi opfatter primært forespørgslen som en holdningsdebat, der forhåbentlig kan sætte sig spor i ministrenes bevidsthed og i regeringskontorerne. Under alle omstændigheder glæder vi os over de resultater, der allerede er nået, inden debatten kommer i gang. I ugerne op til forespørgslen har vi oplevet et særdeles hurtigtarbejdende skatteministerium, og resultatet i form af den nye vejledning om moms på idrætsområdet er absolut et skridt i den rigtige retning; men det er jo kun en del af de problemer, vi står over for. Men vi glæder os til regeringens svar og debatten her i dag.

Besvarelse

Skatteministeren (Carsten Koch):

Den debat, der har fundet sted om skat og sport, kan efter min opfattelse deles i tre hovedtemaer med overskrifterne »Uklare momsregler«, »Konkurrenceforvridning på momsområdet« og »Visse skattespørgsmål«.

Hvad angår de uklare momsregler, finder jeg grund til at pointere, at efter 6. momsdirektiv og momsloven er ethvert salg pålagt moms, hvis

der ikke er en direkte undtagelse i lovteksten. På sportsområdet findes der sådan en speciel regel, idet EU-landene har momsfrataget sportsaktiviteter, når udbyderen ikke arbejder med gevinst for øje. Det vil sige, at erhvervsmæssige sportsaktiviteter er omfattet af de almindelige momsregler.

Efter en afgørelse i Momsnævnet, der præciserer dette, har der været en vis usikkerhed om administrationen af momsreglerne på idrætsområdet. Denne usikkerhed må nu anses for elimineret af den særlige vejledning om moms på sportsområdet, som er sendt til Skatteudvalget, og som Skatteministeriet udgiver i midten af denne måned.

Vejledningen er blevet til i et tæt samarbejde med Danmarks Idræts-Forbund. I den forbindelse har vi også samarbejdet om sprogbrugen, så den lettere skulle kunne forstås af den enkelte idrætsforening.

Af vejledningen fremgår det klart, at den ændrede praksis om erhvervsaktiviteter på sportsområdet ikke på nogen måde kommer til at belaste den folkelige idræt, og jeg gentager: At den ikke på nogen måde kommer til at belaste den folkelige idræt. Det store arbejde, der foregår rundt omkring i idrætsklubberne, er altså fortsat momsfrit.

I vejledningen siges det direkte, at idrætsforeninger, sportsklubber og lign. ikke skal opkræve moms af kontingentbetalinger eller andre betalinger, der opkræves for at dyrke den pågældende sportsgren. Bedre kan man vel dårligt stille den folkelige idræt, når man i øvrigt ser på, hvad der kræves moms af.

Med hensyn til spørgsmålet om moms af entréindtægter er det sådan, at loven sonderer mellem sportsarrangementer med og uden deltagelse af professionelle; også dette punkt er der skabt klarhed om med den nye vejledning. På dette punkt har man i vejledningen – efter min mening uden at være for smålig – meddelt nogle retningslinjer for, hvornår en idrætsudøver anses for at være professionel.

En professionel idrætsudøver er én, der dyrker den pågældende sport som sit erhverv. Sportsudøvere, der har mindre småindtægter, anses derfor ikke for professionelle sportsudøvere. Hertil kommer, at hvis den professionelle idrætsudøver deltager uden nogen form for vederlag i det pågældende arrangement, vil entréindtægten ved arrangementet fortsat være momsfri. Entréindtægter ved de fleste sportsarrangementer pålægges derfor ikke moms.

Det andet tema, konkurrenceforvridningen på momsområdet, som ofte debatteres, vil jeg nu gå lidt ind på.

Der har i den sidste tid været forskellige beslutningsforslag, lovforslag og forespørgsler vedrørende skat og sport. Uanset man kan have sympati med de forskellige forslag, har jeg stillet mig det spørgsmål, om ikke de forskellige initiativer til en vis grad er selvmodsigende.

Debatten i Tinget i dag går på, hvordan man sikrer, at idrætsudøvere og idrætsledere ikke får forringet deres vilkår. Dette falder godt i tråd med beslutningsforslag nr. B 54 om at sikre, at idrætsklubber i videst muligt omfang fritages for moms.

Som det fremgår af min beskrivelse af den nye vejledning, er den folkelige idræt som hidtil fritaget for moms. Hermed synes jeg, at hensigterne med både beslutningsforslag nr. B 54 og forespørgsel nr. F 29, som vi debatterer i dag, fuldt ud er tilgodeset.

Men Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet har yderligere fremsat et lovforslag, nemlig lovforslag nr. L 206, om forbud mod konkurrenceforvridning. Dette forslag er ganske vist ikke til forhandling i dag, men jeg vil gerne sige, at konsekvenserne af lovforslag nr. L 206 for idrætsklubberne og den folkelige idræt er helt uoverskuelige, thi dette forslags konsekvens må – så vidt jeg kan se det – være, at den gældende, brede fritagelse for idrætsklubberne og lign. til en vis grad inddrages.

På mig virker det ulogisk, og jeg vil derfor prøve at klargøre situationen ved at redegøre for de gældende regler: Efter 6. momsdirektiv er der momsfrigtagelse for sportsaktiviteter, der præsteres af organer, som ikke arbejder med gevinst for øje til fordel for de personer, der deltager i sport eller fysisk træning, som jeg nævnte før.

Det er sådan set en ganske rimelig bestemmelse. Baggrunden for, at bestemmelsen er blevet mere synlig på det sidste – igennem det sidste par år, kan man sige – er nok, at der er en tendens til, at hele idræts- og fritidsområdet er blevet mere commercialiseret. Dette indebærer, at sektoren må behandles på lige fod med andre kommercielle sektorer og i overensstemmelse med den faktiske udvikling.

Man kan stille sig det spørgsmål: Når vi har et område, der er kommercielt, hvorfor skulle det så ikke betale moms ligesom resten af dansk erhvervsliv, når det er kommercielt?

I øvrigt er der ingen mulighed for at fritage kommerciel idræt efter 6. momsdirektiv; det er værd at understrege. De, der arbejder med gevinst for øje, skal betale moms. Det er EU-reglerne, vi taler om.

Man kan derfor prøve – som foreslået af visse partier – at gå den anden vej. Hvis man skulle hindre konkurrenceforvridning, som man siger, bliver man nemlig efter min opfattelse nødt til at lægge moms på ikkekommerciel idræt. Da man ikke kan fritage kommerciel idræt, ja, så kan man jo prøve at lægge moms på den ikkekommercielle idræt for at få konkurrencemæssig ligestilling af offentlige myndigheder, aftenskoler, idrætsklubber og lign.

6. momsdirektiv har på dette område særlige regler, idet man efter en konkret vurdering kun kan udelukke momsfrigtagelse, når fritagelsen fremkalder alvorlig konkurrenceforvridning, og når det drejer sig om andre organer end offentlige.

Efter EU-reglerne er der således på sports-, idræts- og motionsområdet efter min opfattelse ingen mulighed for at pålægge offentlige myndigheder moms, så længe aktiviteterne ikke drives med gevinst for øje.

Diskussionen har drejet sig om motionscentre i aftenskoleregi. Man må være opmærksom på, at der er mange andre sportsgrene, der i dag både kan dyrkes i privat og offentligt regi eller i klubregi. Det gælder f.eks. svømning, tennis, golf m.v.

Jeg kan ikke tro, at Venstre, Det Konservative Folkeparti eller andre partier i Folketinget virkelig ønsker at lægge moms på aktiviteterne i idrætsklubber m.v. Derfor er forslaget om en lovbestemmelse om konkurrenceforvridning, der vil ramme mange idrætsklubber, aftenskoler og andre sportsforeninger, formentlig ikke helt velovervejet, tillader jeg mig at antyde.

Det, der måske gør tingene lidt komplicerede, er, at der findes en særlig momsfrigtagelse for undervisning i legemsøvelser. For denne type undervisning er der momsfrigtagelse også for salg i kommercielt regi. Det er altså en speciel undtagelse. Baggrunden for denne særlige regel er, at da Folketinget i 1978 behandlede gennemførelsen af 6. momsdirektiv, blev det besluttet, at momsfrigtagelsesbestemmelsen for uddannelse, der efter EU-reglerne er formuleret noget anderledes, også skulle omfatte undervisning i legemsøvelser. Det var netop aftenskolerne, man ville tilgodese, og dette blev fastholdt i momsloven fra 1994.

I dag nyder bl.a. kommercielle motionscentre godt af fritagelsesbestemmelsen for undervisning, idet der er momsfrigtagelse for undervisning f.eks. i aerobics, og hvad det nu hedder, så en del af et motionscenters aktiviteter er fritaget for moms i alle tilfælde. Det er klart, at en sådan særlig bestemmelse altid vil medføre afgrænsningsspørgsmål, idet Danmark ikke kan betragte al form for sportsudøvelse som undervisning i legemsøvelser.

Regeringen har således gjort sit til, at der ikke er sket forringelser på momsområdet for idrætten, og efter regeringens opfattelse er idrætten godt stillet momsmæssigt med de liberale regler, jeg lige har omtalt.

Så vil jeg endelig gå over til den skattemæssige behandling af idrætsudøvere og idrætsledere. For så vidt angår den skattemæssige behandling, vil jeg starte med slå fast, at regeringen ikke har nogen intentioner om at forringe de skattemæssige vilkår for hverken idrætsudøvere eller idrætsledere. Efter min opfattelse er de skattemæssige regler på dette område både rimelige og fornuftige.

Det betyder på den anden side, at regeringen heller ikke mener, at der er grund til at lempe de nugældende skattemæssige regler eller at skabe yderligere skattemæssige særregler for idrætsfolk.

Jeg vil kort gøre rede for de gældende regler: Idrætsudøvere og idrætsledere er som udgangspunkt omfattet af de almindelige skattemæssige regler. Udgangspunktet i skattelovgivningen er, at al støtte i form af tilskud, godtgørelse og lign. er skattepligtig indkomst for den, der får støtten; det følger af de almindelige regler i statskatte-lovens § 4. Og det gælder endvidere, uanset om støtten udbetales som en kontantydelse eller som en naturalydelse, f.eks. i form af fri kost, frit logi eller idrætsmateriel. En eventuel skattefrihed skal være hjemlet direkte i lovgivningen, og skattelovgivningen indeholder da også en række særlige skattefritagelsesbestemmelser.

For lønnede sportsudøvere, trænere med flere, dvs. kontraktansatte, gælder de almindelige regler for udbetaling af skattefri godtgørelse til lønmodtagere i ligningslovens § 9. Endvidere gælder de almindelige regler om lønmodtagerfradrag.

Af særlig interesse for ulønnede idrætsfolk og idrætsledere er bestemmelsen i ligningslovens § 7 M, som blev indsat i forbindelse med skatereformen i 1993. Efter bestemmelsen er der skattefrihed for godtgørelser, der udbetales til frivil-

lige, ulønnede medhjælpere, der yder bistand som led i foreningens skattefri virksomhed.

Godtgørelsen skal være udbetalt til dækning af udgifter, som er afholdt på foreningens vegne, og skattefriheden gælder kun inden for de beløbsgrænser, som Ligningsrådet har fastsat. Denne bestemmelse betyder, at der er mulighed for at udbetale skattefri godtgørelse til dækning af udgifter, som ulønnede idrætsledere har i forbindelse med deres arbejde i idrætsforeningen.

Også for idrætsudøvere, dvs. medlemmerne af foreningen, der ikke som f.eks. instruktører, kampdommere og bestyrelsesmedlemmer er medhjælpere i gængs forstand, vil der efter praksis kunne være skattefrihed for støtte, som udbetales til dækning af udgifter, der afholdes på foreningens vegne. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en idrætsudøver transporterer andre forenings- eller forbundsmedlemmer. I sådan en situation kan idrætsudøveren anses som medhjælper, og betingelserne i § 7 M for udbetaling af skattefri godtgørelse vil derfor være opfyldt. Det synes jeg er værd at bemærke.

Det fremgår derimod udtrykkelig af lovfor-slaget bemærkninger, at medlemmers udførelse af aktiviteter i deres egenskab af medlem falder uden for bestemmelsen, dvs. at idrætsudøvere ikke kan få skattefri godtgørelse i forbindelse med udøvelse af idrætsaktiviteten, men kun i deres funktion som medhjælpere.

I de tilfælde, hvor en idrætsforening eller specialforbundet dækker omkostningerne f.eks. til rejse og kost ved idrætsudøverens deltagelse i konkurrencer, er der ikke skattepligt for idrætsudøvere. Der vil også kunne ske refusion af afholdte udgifter efter regning. Jeg skal i den forbindelse pointere, at der under alle omstændigheder vil være tale om en ligningsmæssig vurdering i det enkelte tilfælde.

Særlig for så vidt angår støtte, der udbetales fra Team Danmark, har jeg tidligere over for Folketingets Skatteudvalg udtalt, at udgangspunktet er, at støtten er skattepligtig for modtageren. Jeg kan i tilslutning hertil oplyse, at da Team Danmark-støtten udbetales og administreres af specialforbundene, er det Skatteministeriets opfattelse, at denne støtte rent skattemæssigt må behandles på samme måde som anden støtte til idrætsudøvere, f.eks. støtte fra Danmarks Idræts-Forbunds bloktilskud. Det vil sige, at hvis eksempelvis betingelserne i ligningslovens § 7 M, som jeg nævnte før, er opfyldt, vil der kunne udbetales skattefri godtgørelse.

Som jeg nævnte tidligere, er det min opfattelse, at de skattemæssige regler på dette område er rimelige og fornuftige. Bestemmelsen i ligningslovens § 7 M tager højde for de særlige forhold, idrætslivet er undergivet. Efter min opfattelse er bestemmelsen et vigtigt fundament for den danske foreningsverden, idet den skaber grundlag for at friholde de mange ulønnede trænere og medhjælpere og lign. fra de udgifter, de har ved deres frivillige arbejde. Det er meget vigtigt at fastholde dette princip.

Jeg mener dog, det må være helt klart, at der ikke bør kunne ydes skattefri godtgørelse til idrætsudøvere, der blot dyrker deres idræt. Dette ville efter min opfattelse være i klar modstrid med de almindelige skattemæssige regler. Det kan ikke være meningen, at man skattemæssigt skal understøtte personer, der udøver deres hobby.

Idrætsudøvere har endvidere udtrykt utilfredshed med, at det er den enkelte aktive idrætsudøver, der skal opgøre de fradragsberettede udgifter i forbindelse med idrætten, hvorefter det er de lokale skattemyndigheder, der i hvert enkelt tilfælde skal tage stilling til fradragsretten. Der har været fremsat ønske om en særrregel om skattefrihed i det omfang, idrætsudøvelsen må antages at medføre merudgifter.

Når jeg ser på de gældende regler og den indvirkning, de har på beskattningen af idrætsudøverne, kan jeg ikke se, at idrætsudøverne skulle være stillet ufordelagtigt. Beskattningen følger de almindelige beskattningsretlige principper, og det, man fra skattemyndighedernes side kræver af hensyn til kontrol m.v., kan efter min bedste overbevisning ikke anses for at være mere belastende for idrætsudøverne end for andre skatteydere. Det er ikke nemt at afgøre fradragsretten for en idrætsudøvers udgifter, især fordi en række idrætsudøvere befinder sig i et grænseområde mellem at drive erhverv og at udøve hobby. Det samme gælder dog for en række andre grupper, og det er da også min generelle holdning, at alle skattepligtige som udgangspunkt bør undergives ens forhold, og at særrregler i form af særlige fradrag eller særlige skattefritagelsesbestemmelser bør undgås. Det har jeg gjort opmærksom på i mange sammenhænge, og det vil jeg fortsætte med. Sådanne regler vil efter min opfattelse skabe afgrænsningsvanskeligheder og skabe risiko for afsmitning til andre grupper af skatteydere, der med lige så stor rimelighed kunne kræve tilsvarende regler.

I øvrigt kan jeg sige, at det også ville bidrage til at gøre skattelovgivningen, som jo ikke ligefrem er enkel, endnu mere kompliceret, og det synes jeg også er en klar overvejelse værd. Jeg ville finde det meget vanskeligt at retfærdiggøre en særrregel for idrætsudøvere i forhold til andre befolkningsgrupper, og det er derfor min helt faste overbevisning, at der ikke bør indføres særrregler for eliteidrætsudøvere.

Til allersidst vil jeg kort komme ind på tips- og lottoproblemstillingen – ikke fordi jeg vil foretage ændring af lovgivningen, overhovedet ikke – jeg vil blot lige gøre opmærksom på, at vi også ad den vej bidrager til, at idrætten i Danmark har rimelige vilkår.

Jeg har den grundholdning, at hvis der skal ydes støtte til bestemte formål, bør det ske ved tilskud og ikke ved skattemæssige særrregler, der komplicerer skattelovgivningen. Det er mit klare synspunkt, og det er faktisk også den model for støtte, der i høj grad gør sig gældende på idrætsområdet. Idrætten får således årligt ganske store beløb fra tips- og lottomidlerne, og det er helt efter mit hjerte.

Efter tips- og lottoloven er 63 pct. af Tipstjenestens overskud afsat til idrætsformål. I det seneste regnskabsår drejer det sig om 504 mio. kr., dvs. over en halv milliard. Hertil kommer, at indtil 1,4 pct. af Tipstjenestens omsætning – som jo bestemt ikke er beskednen – er afsat til Team Danmark og Danmarks Olympiske Komité. I det seneste regnskabsår fik Team Danmark tildelt 54 mio. kr. på den konto og Danmarks Olympiske Komité 2 mio. kr. Idrætten har således i alt fået tildelt 560 mio. kr. i indeværende regnskabsår, og det er dog en klat penge! De tips- og lottomidler, som idrætten får, er set over en 5-årig periode steget med mere end 60 pct. I 1991 udgjorde det beløb, som var afsat til idrætsformål, således 295 mio. kr., og som nævnt er det nu vokset til 560 mio. kr.

Når man derfor i sin helhed ser på idrætsudøvernes situation i dagens Danmark, synes jeg bestemt ikke, at der er grundlag for at rette kritik mod de gældende forhold. Hertil kommer, at regeringen slet ikke har intentioner om at forringe forholdene for hverken idrætsudøvere eller idrætsledere, bestemt ikke! Ud over at idrætten får en bred momsfrigtagelse samt finder en imødekomende holdning på skatteområdet i øvrigt, bevilges der som nævnt meget store beløb til sportsområdet, bl.a. via tips- og lottomidlerne.

Forhandling**Helge Sander (V):**

Jeg vil gerne sige tak til skatteministeren for besvarelsen. Vi havde måske håbet, at også sportens minister ville have givet en besvarelse, men det kommer måske senere.

Jeg vil gerne indledningsvis kvittere for de ændringer, der er sket på det sidste. Men som jeg også sagde i min begrundelse, er det hele så nyt, og der er mange vanskeligheder i disse forhold, fordi vi taler om nogle skatteydere, nogle idrætsfolk, som er placeret uden for de gængse rammer. Derfor er jeg meget tryk ved, at man ligesom i forbindelse med udarbejdelsen af selve vejledningen også i det videre forløb vil gå ind i en dialog med idrættens repræsentanter, for mit indtryk er stadig, at der er en del uklarhed og en række grænseproblemer.

Jeg vil ikke her gå ind i en række af de eksempler, som skatteministeren refererede, men det, der er vores hovedpointe, er, at på grund af de ændringer, der er sket i de seneste år, er forholdene reelt blevet forringet. Der er nogle forhold, som gør, at det er blevet mindre gunstigt at modtage Team Danmark-midler, og det er blevet mindre gunstigt med hensyn til godtgørelse, hvis man skal fragte sig fra det ene sted i landet til det andet. Man kan f.eks. få fradrag, hvis det er således, at man gør det med offentlige transportmidler, hvorimod man ikke kan få udbetalt skattefri befordringsgodtgørelse, hvis man kører i egen bil. Men som sagt: Alle disse tekniske ting er jeg tryk ved, at idrættens repræsentanter ordner sammen med ministeriets folk.

Men hovedpointen i dag er, at det hjælper ikke noget, at regeringen ikke har intentioner om at forringe forholdene, for rent faktisk er de blevet forringet på en række områder. Det gælder ikke alene på skatteministerens område, det gælder også de andre eksempler, jeg nævnte i min indledning, og som jeg havde håbet, at i hvert fald én repræsentant for regeringen ville have taget fat på. Men det håber jeg vi får mulighed for senere i debatten.

Jeg vil her i første omgang kun tilkendegive, at der fra alle Folketingets partier er ønske om at fremsætte en dagsorden, så derfor vil jeg på vegne af Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, SF, Det Radikale Venstre, Fremskridtspartiet, Centrum-Demokraterne, Enhedslisten og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Det pålægges regeringen at sikre, at idrætsudøvere og frivillige idrætsledere ikke får forringet deres vilkår – bl.a. vedrørende moms- og skatteforhold.

Ændringerne i vilkårene i øvrigt bør fortsat ske i en dialog med de idrætslige organisationer for såvel eliteudøvere som for den folkelige idræt.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«
(Dagsordensforslag nr. D 42).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se foran). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Peder Sass (S):

Forespørgselsdebatter her i Folketinget anses normalt for at være givende, da de afdækker politiske synspunkter og sætter nye mål, men en af forudsætningerne er imidlertid, at forespørgslen er rimelig klar.

Når jeg prøver at forstå F 29, som denne forespørgsel jo hedder, forekommer det mest, som om der er nogle, der ser spøgelse omkring de vilkår, der gælder for hele idrætsverdenen. Er det de professionelle fodboldspilleres vilkår, eller er det miniputternes vilkår i Suså Idrætsforening, der er målet for denne debat? Eller handler det om, at idrætsudøverne skal stilles mere lige for loven, så de beskattes på en anden måde end andre borgere? Nu kan jeg forstå, at det ikke er den store idrætsdebat, man ønsker, men mere at se på nogle hjørner i de rammer, idrætten arbejder under, f.eks. moms og skat, og det skal jeg vende tilbage til senere.

Der ydes i dag en endog betydelig offentlig støtte til børne- og ungdomsarbejdet herhjemme, men man må ikke glemme, at der også foregår meget store aktiviteter ude i foreningerne. De fleste børn går til 2-3 forskellige aktiviteter i løbet af en uge, og det er i de mere end 20.000 lokale idræts- og ungdomsforeninger, der er spredt ud over hele landet, aktiviteterne foregår. Mens det offentlige stiller lokaler til rådighed og giver tilskud til aktiviteter, er det de frivillige, ulønnede ledere og instruktører, som udfører arbejdet. Den største udgift i disse foreninger bæres stadig helt og aldeles af foreningerne selv i kraft af de frivillige, ulønnede ledere.

For samfundet er dette arbejde i foreningerne af uvurderlig værdi, og derfor vil jeg allerede fra starten slå fast, at Socialdemokratiet ikke har nogen ønsker om at forringe de skattemæssige vilkår, hverken for idrætsudøverne eller for lederne. Samfundet vil ikke på nogen anden måde kunne få udført så meget arbejde blandt børn og unge for så lidt.

Samtidig anerkender vi betydningen af den demokratiske oplæring, hvorved vi opnår en fornyelse af det danske samfunds demokrati. Mange af dagens beslutningstagere og politikere i Danmark – også blandt os her i salen – har stiftet det første bekendtskab med demokratiets spilleregler i en børne- og ungdomsorganisation. Kommunerne anvender mere end 2 mia. kr. på foreningsverdenen hvert eneste år, og jeg mener, der her er tale om et meget højt prioriteret område. Hvis vi kaster blikket på, hvad der ydes idrætten fra centralt hold – som vi også hørte noget om fra skatteministerens side – er bevillingerne fra tips- og lottomidlerne i perioden 1991–95 steget fra 295 mio. kr. til 560 mio. kr. i det seneste regnskabsår.

Med et samfund, som konstant er under udvikling, må vi naturligvis løbende analysere, hvorledes bevillingerne anvendes. Det sker i dette tilfælde på initiativ af Kulturministeriet og Undervisningsministeriet i et antal analysegrupper, som skal vurdere, hvordan disse pengestrømme kanaliseres fra organisationerne ud til de forskellige aktiviteter. I store linjer anvendes tips- og lottomidlerne for øjeblikket til konsulentvirksomhed på landsplan og regionalt omfattende kursusaktiviteter, hvor der både undervises på instruktørlinjen og på lederlinjen, og der er også afsat mange penge til at igangsætte mere målrettede projekter og selvfølgelig også til administration. Jeg mener, vi med rette kan være stolte af de muligheder, vi både fra centralt, regionalt og lokalt hold giver foreningerne, både udøverne og lederne.

Ser vi på de seneste analyser, der er udarbejdet om, hvad de mange millioner anvendes til, har tilskuddet til idrætslederne fået en større andel af de samlede bevillinger. Inden for idræts- og fritidsområdet er der i de seneste år sket en udvikling i retning af, at hele området er blevet mere kommercialiseret, som vi også hørte skatteministeren give udtryk for. Dette indebærer, at sektoren må behandles på lige fod med andre kommercielle sektorer, når udviklingen når dertil og altså er i overensstemmelse med den faktiske udvikling, og det er derfor natur-

ligt, at Skatteministeriet er opmærksom på foreningsverdenen.

Derfor er det som udgangspunkt også naturligt, at der betales moms i sådanne sammenhænge i lighed med, hvad der betales i den øvrige del af det danske erhvervsliv. Der er allerede udarbejdet skatteregler, der skaber gode rammer for foreningsverdenen og foreningsarbejdet, og der er skabt klare regler, som forhåbentlig har mindsket papirarbejdet og fjernet tidligere usikkerhed om, hvordan og hvorledes man skulle forholde sig.

Også Ligningsrådet har fastsat satser for, hvilke godtgørelser der kan opnås, uden at det medfører risiko for problemer med skattevæsenet. Der er klare regler for, hvordan man kan få godtgjort udgifterne for en forening efter regning, dvs. på grundlag af dokumentation. Disse regler, der både gælder for foreningen som sådan og for ledere og idrætsudøvere, betyder, at der er mulighed for at udbetale skattefri godtgørelse til dækning af de udgifter, der helt konkret er forbundet med arbejdet i en idrætsforening, og Danmarks Idræts-Forbund skriver i sit eget informationsblad af den 2. marts i år, at størstedelen af forvirringen og urimelighederne er fjernet gennem den nye momsvejledning.

Den ændrede praksis om erhvervsaktiviteter på sportsområdet kommer ikke til på nogen måde at belaste den folkelige idræt. Det store arbejde, der foregår rundt omkring i idrætsklubberne, er fortsat momsfrit. Der skal fortsat ikke betales moms af kontingenter eller betalinger, der opkræves for at dyrke den pågældende sportsgren.

Med hensyn til spørgsmålet om moms på entréindtægter er det sådan, at loven sonderer mellem sportsarrangementer med og uden deltagelse af professionelle. Vejledningen har opstillet retningslinjer for, hvornår en idrætsudøvelse anses for at være professionel, og disse retningslinjer er efter min mening meget rimelige.

De såkaldte præmiekontoordninger for idrætsudøvere vil snarest muligt blive afviklet. Det har vist sig, at der ikke har været lovhjemmel til en sådan ordning, og præmiekontoordningerne har mig bekendt også voldt store administrative problemer for specialforbundene. Der er nu udarbejdet klare retningslinjer for, hvad specialforbundene kan udbetale til idrætsudøvere i forbindelse med daglig træning, træningslejr, anskaffelse af idrætsmateriel, specielle udgifter m.v. Det er mit klare indtryk, at speci-

alforbundene vil være godt tilfredse med, at skatteministeren har taget initiativ til, at de skattemæssige forhold omkring Team Danmark-støtten nu er afklaret, og at præmiekontoordningerne afvikles med udgangen af dette år.

Generelt er det dog fortsat min holdning, at alle skattepligtige omkostninger og udgifter bør underkastes ens forhold, og at særregler i form af særlige fradrag eller særlige skattefritagelsesbestemmelser bør undgås. Jeg er overbevist om, at eventuelle særregler kun vil skabe afgrænsningsvanskeligheder, samtidig med at de vil medføre risiko for afsmitning til en række grupper af andre skatteydere, der vil kræve lignende regler, og i Socialdemokratiet mener vi fortsat, at der ikke bør indføres særregler for hverken eliteidrætsudøvere eller andre grupper i samfundet.

Danmark er verden over kendt for sin folkeoplysning og sin breddeidræt, og jeg vil godt bidrage til, at det fortsat skal være således. Der er ingen, som skal kunne opnå specielle rettigheder i det danske samfund, fordi de pågældende sparker lidt bedre til en bold, svømmer hurtigere eller løber rigtig stærkt på en cindersbane. I Socialdemokratiet vil vi fortsat bakke op om hele foreningslivet, dets indhold og alle dets aspekter for det enkelte menneske i dette fællesskab.

Og så kan jeg i øvrigt sige med det samme, at vi selvfølgelig – som det også er nævnt – støtter det fremsatte dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg skal sige til hr. Peder Sass og til skatteministeren, at problemet er jo, at alting ikke er lutter guld og grønne skove. Man kan let få det indtryk, at siden vi har fået den nuværende skatteminister, er der blevet ført en kampagne mod idrættens verden og mod idrættens udøvere. Det er blevet vanskeligere at være idrætsleder, og det er blevet vanskeligere at være professionel idrætsudøver i de sidste par år. Det er en ubestridelig kendsgerning.

Lad mig nævne et eksempel med en kanoroer, som havde en præmiekonto i Dansk Kano- og Kajakforbund. Der var aftalt nogle bestemte retningslinjer mellem Told og Skat og DIF, og så kunne den pågældende roer skattefrit hæve beløb fra kontoen, når hun havde dokumenterede udgifter i forbindelse med sin sport. Det vil man ikke anerkende mere på trods af, at kano-roeren havde fratrukket f.eks. udgifter til sin

kano og til en mountainbike, hun skulle bruge til træning. Det har man altså grebet ind overfor fra Told og Skats side og fra skatteministerens side og sagt: Det må du søreme ikke mere!

Man har også gjort det med kørselsfradraget, og man har også gjort det, hvis der er en professionel spiller på et hold. Hvis f.eks. en ishockeyklub har en canadier – nu er det meget sjældent, det er tilfældet, vil jeg sige, for de er for gode – men hvis de har en finne på holdet og spiller på udebane, skal hjemmeklubben betale moms af hele entreen, på trods af at den ikke har nogen professionelle spillere på holdet. Så praksis er altså blevet skærpet, og det er derfor, denne forespørgselsdebat er rejst, fordi forholdene er blevet forringet.

Men jeg vil godt kvittere for den sidste vejledning, der er kommet fra ministerens side. Den har trods alt gjort forholdene lidt bedre.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Skatteministerens baggrund fornægtede sig jo ikke i den besvarelse, skatteministeren gav på forespørgslen, og man kunne selvfølgelig have frygtet, at den socialdemokratiske ordfører blot fortsatte i samme rille. Det synes jeg dog ikke.

Men jeg må sige, at når man forsøger fra både skatteministerens side og fra den socialdemokratiske ordførers side at fremstille de gældende forhold som ren logik, synes jeg, man er langt ude i skoven, og jeg synes også, at et enkelt eksempel kan illustrere det ret godt: Et eksempel, som man nok vil kunne finde, selv om den nye vejledning, som man fra mange sider roser, også indeholder momenter af positiv karakter.

Lad os sige, at fodboldlandsholdet med Brian Laudrup og Michael Laudrup osv. – topprofessionelle spillere – møder f.eks. et hold fra Armenien eller et afrikansk hold uden professionelle spillere. Ifølge den vejledning, der foreligger nu, skal der ikke afregnes moms af det arrangement, fordi det kræves, at der deltager professionelle på begge hold. Men hvis derimod den rent danske amatørklub, eksempelvis inden for basketballsporten, møder en klub med en enkelt lønnet amerikaner på holdet – og det kunne faktisk sagtens forekomme i Danmark – skal der afregnes moms af det arrangement, og det forsøger man i den socialdemokratiske terminologi at fremstille som logik.

Jeg anerkender, at på det foreliggende lovgrundlag kan det være vanskeligt at rette op på en sådan skævhed i den vejledning, der vil

komme nu. Men så kunne man jo tage initiativ til at ændre på lovgivningen, og det tror jeg rent faktisk godt vil kunne lade sig gøre på grundlag af bl.a. EF's 6. momsdirektiv. Og det er bl.a. derfor – og det er også til skatteministeren – at beslutningsforslag nr. B 54 er fremsat. Meningen er jo netop, at vi her i det danske Folketing skal markere, at vi ønsker den lavest mulige momspligt for idrætssektoren, og det er selvfølgelig også derfor, Folketinget får lejlighed til at behandle B 54 på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Hr. Peder Sass fastslog, at han kunne forstå, vi ikke ønskede en stor idrætsdebat i dag. Ja, det er rigtigt. Det var jo også det, jeg sagde til indledning, at det var ikke det, vi forestillede os i dag. Den debat kan blive stor nok endda, for vi vil nemlig meget gerne have fat i alle disse hjørner, hvor der er problemer inden for idrætsverdenen, hvilket jeg også understregede i indledningen.

Man kan sagtens se lyst og positivt på det hele, hvis man vil overse problemerne, og hr. Peder Sass kom med nogle formuleringer – som vi alle sammen kan stå inde for – om, at det er utrolig vigtigt med et godt og aktivt idrætsliv i Danmark med mange frivillige ledere. Men hvis vi ønsker det, skal vi også lægge vægt bag ordene ved at sørge for, at de får nogle ordentlige vilkår, og det er derfor, vi har rejst debatten i dag, fordi vi har en række eksempler på, at der er problemer, og at der er skabt forringelser.

Jeg vil gerne spørge hr. Peder Sass, om han ikke synes, det er et problem, at når en lille amatørklub skal ud at køre med et fodboldhold eller et gymnastikhold, bliver mulighederne forringet med den nye buslov. Synes hr. Peder Sass ikke, det er et problem, at der i forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelsen efter folkeoplysningsloven nu sker nogle stramninger, der giver både administrative og økonomiske problemer? Og synes hr. Peder Sass ikke, det er et problem, at idrætten bliver pålagt millionudgifter i forbindelse med forskellige afgifter, i sidste omgang de nye energifgifter?

Og endelig er vi et par stykker, som også nævnte andre eksempler, bl.a. disse præmiekontoordninger, hvor der bevisligt er sket forringelser, som gør, at det bliver vanskeligere at være idrætsudøver i Danmark. Men de problemer ser hr. Peder Sass og Socialdemokratiet måske overhovedet ikke?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

I SF finder vi det helt i orden, at foreningerne generelt må finde ud af at vælge, om de vil køre en almenyttig linje eller en professionel linje, og det er også indlysende, at en kommerciel sport, en professionel sport, skal der selvfølgelig være momspligt på. Det er der ingen problemer i for os.

Men vi synes nok, at den omstændighed, at én enkelt person kan udløse momspligt for hele klubben, forekommer skrapt og mindre hensigtsmæssigt, og derfor vil jeg godt spørge skatteministeren: Vil ministeren overveje, om der i stedet for denne linje med, at blot én professionel udløser momspligten, kunne indføres en procentsats som afgørende for, om der er momspligt? Det kunne f.eks. være 25 pct. af de deltagende idrætsudøvere.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg må sige til hr. Brian Mikkelsen, at det kan ikke hjælpe noget, at man prøver at bortforklare, at den danske idrætsverden har ændret karakter gennem de senere år. Penge spiller en væsentlig og større og større rolle i idrætsverdenen i dag. Lige fra lilleputhold og op til professionelle hold ser vi jo, hvordan alle udøverne er forsynet med mærkesedler både for og bag, og hvordan selv mindre serierklubber er begyndt at udbetale penge til deres spillere, fordi de også har nogle ønsker om at løfte niveauet.

Eller med andre ord: Idrætsverdenen har generelt ændret karakter gennem de sidste år til at blive væsentlig mere kommerciel i sit sigte. Der bruges også væsentlig flere penge til den trænervirksomhed, som finder sted. Der er altså sket en udvikling på området, og det kan være udmærket, men det ændrer ikke noget ved, at man må gøre sig klart, at den har fundet sted.

Med hensyn til kanosagen, som også blev nævnt af hr. Brian Mikkelsen, må jeg sige, at her ved vi jo – og det ved hr. Brian Mikkelsen også – at der var tale om, at en idrætsudøver fik nogle ydelser, som var lige på kanten, og som der ikke var lovhjemmel til. Det er forklaringen på den sag.

Til hr. Helge Sander må jeg sige angående busloven: Jeg går ud fra, at vi alle er interesseret i, at de busser, vores idrætsudøvere befordres i, er forskriftsmæssigt indrettet og sikre at køre i, så vi ikke løber nogen risici; at disse busser ikke er af en sådan beskaffenhed, at der er risiko for,

at de bryder ned eller på anden måde udsætter unge mennesker for ulykker. Loven er jo ikke færdigbehandlet, så her er vi inde i en proces, hvor vi diskuterer: Hvilke regler skal gennemføres på buslovsområdet? Det kan godt være, der slet ikke bliver de forringelser, som nogle måske ser, men som jeg ikke ser. Jeg ser nogle ønsker om, at der skal være sikkerhed.

Og så vil jeg sige noget om afgifterne, som påvirker idrætten. Vi har et samfund, hvor vi vedtager nogle adfærdsregulerende lovgivninger, som sikrer, at vi i dette samfund – som vi kun har til låns – gennem den adfærdsregulering, som disse afgifter indebærer, er med til at sikre vores efterkommere, så vi ikke får et samfund, vi ikke kan være bekendt at efterlade til vores børnebørn. Det er jo det, der ligger i den adfærdsmæssige regulering med de afgifter, der er gennemført.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg vil godt give hr. Peder Sass ret i, at selvfølgelig kan man ikke stoppe fremskridtet. Verden ændrer sig, og idrætsverdenen har også ændret sig meget. Men man skal stadig sondre mellem den folkelige idræt og den mere kommercielle idræt. Sagen er jo den, at de regler, som man fra Told og Skat ihærdigt forsøger at implementere rundt omkring i regionerne, koster den enkelte idrætsklub penge, også Suså Idrætsforening, som hr. Peder Sass nævnte før.

Jeg kan nævne et eksempel fra Nørresundby. Nørresundby Boldklubs førstehold var på træningsophold i Florida, USA, og da anså Told og Skat i Aalborg det for en delvis privat tur og beskattede spillere og trænere med 50 pct. af rejseprisen. Men det er jo fuldstændig urimeligt, når man kun tager på træningsophold og ikke får noget som helst ud af det rent økonomisk, og det er her, vi skal bremse op. Vi skal bremse skattemyndighedernes ihærdige jagt på alle de ting, der har at gøre med idrættens verden.

Vi er selvfølgelig fuldstændig enige om, at hvis vi taler om en forretning som f.eks. Brøndby Idrætsforenings fodboldafdeling, skal den behandles på samme måde som andre virksomheder. Men den folkelige idræt ude i klubberne skal vi altså give fornuftige vilkår at arbejde under, så de ikke skal frygte, at skattemyndighederne hele tiden render efter dem. Her må vi selvfølgelig sørge for, at skattemyndighederne behandler idrætsklubberne på en fornuftig måde.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg skal nok i min ordførertale fortælle, hvor vigtig idrætten er, for det mener vi også den er, og det betyder alle åbenbart i dag, men jeg synes, denne debat viser, at specielt hr. Helge Sander har et problem, for det er da første gang i mange år, at jeg har oplevet en forespørgselsdebat, hvor ordføreren for forespørgerne efter skatteministerens svar ikke siger andet, end at den nye vejledning er bedre, og at det er godt, at der er en dialog mellem idrættens organisationer og ministeren, og at man håber, den ender lykkeligt, og derefter i øvrigt fremsætter et dagsordensforslag på alles vegne.

Det afspejler jo, at denne forespørgsel i virkeligheden skulle have været trukket tilbage. Men når den nu ikke er blevet det, var jeg naiv nok til at tro, at det skulle være en idrætsforespørgselsdebat, men da jeg hørte begyndelsen af debatten, fandt jeg jo ud af, at det skulle være en skatteforespørgselsdebat.

Men nu kan jeg så forstå, at det alligevel ikke skal være en skatteforespørgselsdebat, for den er jo lidt problematisk, når ministeren har udsendt en god momsvejledning – næh, nu skal det være en forespørgselsdebat om de grønne afgifter, for det, hr. Sander sagde, var jo, at nu er de grønne afgifter det store problem, og det vil jeg sige, at vi nu skal til at forestille os, at idrætsudøvere skal betale mindre for benzin, eller at de ikke skal betale det samme for lys som andre, eller hvad vi nu kan finde ud af.

Jeg synes, man gør en god sag en dårlig tjeneste ved i den grad at kaste sig ud i en intetsigende debat som denne i dag i stedet for til daglig at skubbe til ministeren og sige, at ministeren må tage nogle forhandlinger med idrættens organisationer, og at det så må være nok.

Jeg synes, det er uhyggeligt, at en idrætsdebat skal ende i den diskussion om grønne afgifter, som hr. Sander lagde op til. Idrætten er faktisk for væsentlig til, at debatten skal blive til sådan en gang pladder, som jeg synes den er ved at udvikle sig til.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, det er ikke bare en skattedebat, men det er også en skattedebat, for hvis man skal diskutere idrættens vilkår i dette land sagligt – og det går jeg ud fra at også hr. Peter Duetoft ønsker – så bliver man selvfølgelig nødt til at inddrage alle de forhold, som idrætten lever under, og når

også idrætssektoren pålægges nye udgifter, eksempelvis i form af grønne afgifter, er det altså et element, som en idrætsklub må tage med i billedet, når den skal vurdere muligheden for at køre sin idrætspolitik lokalt, og derfor er det selvfølgelig også et spørgsmål, som Folketinget må bruge sin tid på.

Men det er måske, fordi CD har et problem med de grønne afgifter, at hr. Peter Duetoft er så ked af, at vi også kommer til at diskutere grønne afgifter.

Jeg vil give hr. Peder Sass endnu en mulighed for som socialdemokratisk ordfører at svare på det, jeg spurgte om i mit første spørgsmål, og det var jo et spørgsmål i forbindelse med, at Socialdemokratiet – og i øvrigt også skatteministeren – forklarer hele den udvikling, der har været i idrætssektoren, med, at idrætssektoren jo bliver stadig mere kommerciel, og når idrætssektoren bliver stadig mere kommerciel, er det også klart, at man pålægger den nye skatter og afgifter osv.

Derfor er mit spørgsmål:

Hvad er logikken i, at eksempelvis et helt professionelt fodboldlandshold kan møde et rent amatørhold fra et andet land og så ikke få pålagt moms, mens man åbenbart ønsker, at hvis en ren amatørklub – eksempelvis en basketballklub i Danmark – møder en anden basketballklub, som har bare én lønnet amerikaner på holdet, så er der momspligt i forbindelse med arrangementet? Det vil sige, at den klub kan hoppe fra det ene arrangement til det andet og henholdsvis få pålagt moms og blive fritaget for moms fra den ene kamp til den næste.

Hvad er logikken i det? Hvad er logikken i den vejledning, som er udkommet, og som jeg anerkender indeholder forbedringer på nogle områder? Hvad er f.eks. logikken i, at der skal betales moms af entréindtægter i forbindelse med motorløb, selv om der ikke deltager en eneste professionel kører i løbet?

Hvad er ideen i det, hvis det – som hr. Peder Sass giver udtryk for – alene er et spørgsmål om, at den øgede kommerialisering indebærer, at sådan er vilkårene?

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Først til hr. Peder Sass:

Med hensyn til busloven er det jo sådan, at vi naturligvis alle ønsker, at idrætsudøverne – uanset om det er de unge eller de ældre – bliver fragtet sikkert frem til stævnerne, og jeg vil ger-

ne have blot ét eksempel på, at det ikke er sket. Er det således, at det er et problem, er det naturligt, at vi tager det op, og jeg beder bare om et eksempel.

Hr. Peder Sass siger, at forslaget ikke er færdigbehandlet, og hvis jeg skal tage det som et tilsagn om, at man vil kigge på det her, så synes jeg, det er meget positivt, og så skal vi nok huske at vende tilbage.

Med hensyn til hr. Peder Duetofts opfattelse af mit indlæg efter skatteministerens besvarelse må jeg tilstå, at også jeg er overrasket over, at det kun skulle være en skattedebat.

Forespørgslens ordlyd er: »Hvordan vil regeringen sikre, at idrætsudøverne og idrætslederne ikke får forringet deres vilkår?« Det er forespørgslens tekst, og så havde vi som et minimum forestillet os, at kulturministeren som sportens minister var kommet med en besvarelse, og derfor må jeg tilstå, at jeg blev lidt overrasket, da jeg skulle kommentere noget, som vi i forvejen kendte, for det, som skatteministeren var inde på, var det, der blev sendt til Skatteudvalget fredag aften.

Derfor må jeg sige, at jeg synes, det største problem er, at idrættens minister ikke har taget ordet i denne debat, og jeg gentager forespørgslens ordlyd: »Hvordan vil regeringen sikre, at idrætsudøverne og idrætslederne ikke får forringet deres vilkår?« Der er nok af problemer, og det synes jeg de foreløbige indlæg her i dag allerede har vist.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jamen der er noget, der generer mig, og det er spørgsmålet om, hvornår man principielt skal have en forespørgselsdebat.

Det, vi har oplevet indtil nu, er, at to ordførere har stillet sig herop og sagt, at der er klare forbedringer i den vejledning, der er udsendt, og så er de kommet med nogle enkelte eksempler, hvor de har sagt at der har været nogle problemer.

Skal vi virkelig rejse en forespørgselsdebat, hver eneste gang vi får et enkelt eksempel? Er det ikke noget, man kan forsøge at forhandle med ministeren? Er det ikke et spørgsmål, man kan forsøge at klare et andet sted i stedet for at lade Folketinget bruge en forespørgselsdebat til det? Det er dér, jeg synes man bruger en masse krudt på et spørgsmål, der burde kunne løses på en anden måde.

Det andet, jeg vil sige, er, at jeg undrer mig over, at forespørgerne og en række andre repræsentanter for oppositionen overhovedet ikke glæder sig over eller kommenterer den voldsomme stigning i tipsmidlerne, der faktisk er sket på idrætsområdet. Jeg synes, det er markant, at der er kommet ganske mange flere penge til idrætsområdet, og de er idrætten vel undt. Jeg kunne ikke drømme om at være med til at sørge for, at de ikke fik de penge, for idrætten er vigtig for os alle sammen. Det er ikke os alle sammen, der gør brug af idrætten, men vi ønsker da, at det danske samfund skal have mange gode idrætsfolk.

Det kan man da glæde sig over og så tage de enkelte eksempler op med ministeren i stedet for at lade Folketinget bruge en forespørgselsdebat til det. Men sagen er vel, at man har stillet denne forespørgsel på et tidspunkt, hvor man troede, at der var en sag, men at der pludselig ikke var en sag, og at man vel så bare føler sig forpligtet til at køre videre, selv om verden ser anderledes ud, og det er jo bare ærgerligt.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Der er stillet et par spørgsmål til mig af mere teknisk karakter, vil jeg nok sige, og vi kan da godt tage en forespørgselsdebat om, hvorvidt der skal være to eller kun én professionel fodboldspiller på et hold, eller om de begge to skal være på ét hold eller de skal være på hver sit hold eller sådan noget, og vi kan også diskutere, om motorløb skal fritages eller ej, men det afgørende er, at vi er inde i nogle interessante problemstillinger:

Vi har på et tidspunkt fået at vide, at der f.eks. var megen uklarhed på momsområdet, og derfor fik vi sammen med Danmarks Idrætsforbund og idrætsorganisationerne etableret den vejledning, som nu udsendes, og som afklarer en række spørgsmål. Men det er åbenbart alligevel ikke tilstrækkeligt, for nu skal vi så have en forespørgsel om indholdet i den.

Der står klart og tydeligt, at der blot skal være én professionel i forbindelse med fodboldspil, men at der skal være to ved et fodboldstævne, og det, jeg siger, er altså bare, at vi godt kan tale om det – jeg synes ikke, vi skal gøre det ved en forespørgselsdebat, men vi kan sagtens gøre det ved mange andre lejligheder, sådan som den forrige taler, hr. Peter Duetoft, var inde på – men man skal ikke tro, at man på den måde får løst nogen problemer; man får bare nogle nye afgrænsningsproblemer med hensyn til, hvorfor

der skal være tre professionelle fodboldspillere på det ene hold og to på det andet, og hvorfor den sportsgren skal med og ikke den.

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at min forholdsvis korte periode som skatteminister indtil nu i den grad har været præget af følgende problemstilling: Hvis vi foretager en anden afgrænsning, får vi nye afgrænsningsproblemer, og så skal vi igen have en forespørgselsdebat om, hvorvidt der skal være syv professionelle på det ene hold og kun tre på det andet. Vi får masser af forespørgsler om, hvorvidt det og det og det nu er rimeligt.

Pointen er, at man har indført nogle særlige regler, som faktisk begunstiger den folkelige idræt, og at man så bliver nødt til at foretage nogle afgrænsninger, når det begynder at blive professionelt, for der er ikke nogen grund til også at momsfritage den professionelle idræt – bortset fra, at man som følge af sjette momsdirektiv heller ikke kan gøre det.

Jeg troede altså, at det var den folkelige idræt, vi talte om, og at det var dér, der var problemer, og den er lige præcis tilgodeset, og så er der nogle afgrænsningsproblemer, og straks er man sur og siger, at disse afgrænsningsproblemer skal løses, og at der skal være andre afgrænsninger.

Så foretager vi andre afgrænsninger – lad os snakke om det – men det løser jo ikke de grundlæggende problemer: Den folkelige idræt bliver tilgodeset, men skal vi så også tage alt det kommercielle med? Det vil være i strid med det sjette momsdirektiv. Der er ikke så meget at diskutere på det område, men vi kan godt diskutere, om der skal være to eller kun én professionel fodboldspiller på det ene hold og på det andet hold, gerne, men vi får bare nye afgrænsningsproblemer på det grundlag.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

I regeringen har vi valgt at tolke denne forespørgsel som et spørgsmål om nogle af de moms- og skatteproblemer, som skatteministeren også har søgt at løse.

Jeg synes, det er lidt ærgerligt, at denne forespørgsel ikke er ordentligt forberedt fra forespørgernes side, og jeg synes ærlig talt, det er Venstre og De Konservative, der har et problem. Det er en underlig gang flikflak. Det er, som om specielt Venstres ordfører under denne debat i den grad leder efter et problem, som så kan stå i avisernes headlines i morgen.

Jeg synes, vi i langt højere grad trænger til en ordentlig diskussion om idrættens vilkår. Det er faktisk mange år siden, vi har haft sådan en. Det seneste papir, der for alvor var fremme, var breddeidrætsbetænkningen, og så skal vi mere end 10 år tilbage til lovgivningen om Team Danmark.

For øjeblikket foregår der en analyse af pengestrømmene i idrættens verden, og jeg har højt og helligt lovet idrætsorganisationerne, at så længe det analysearbejde foregår, vil der ikke fra regeringens side blive fremsat nogen forslag til ændringer på idrættens område – det synes jeg man skal have respekt for – og det analysearbejde er naturligvis begrundet i, at idrættens verden i løbet af ganske få år har fået 60 pct. flere midler.

Man kunne næsten fra de to partiers side have stillet en forespørgsel med den modsatte ordlyd: »Forespørgsel til skatteministeren og kulturministeren om, hvordan regeringen vil sikre, at idrætsudøvere og idrætsledere fortsat får forbedret deres forhold.« Det havde faktisk have været en betydelig mere rimelig forespørgselstekst.

Efter at vi har fået forelagt en dagsorden, som utrolig mange partier står bag, er der jo ikke mange spørgsmål tilbage, som ikke kan løses på anden måde. Jeg tror ikke, vi noget sted høster nogen roser som politikere for en diskussion, der handler om alt på denne jord, fordi ordførerne tilfældigvis befinder sig i salen.

Så jeg kan love én ting – og det vil så være de sidste ord, jeg kommer med i denne debat – og det er, at til efteråret vil jeg komme med en redegørelse, og på baggrund af den redegørelse kan vi så få en diskussion om idrættens forhold, både den professionelle og den folkelige, både eliten og lilleputterne, og hvad der nu måtte være. Og så skal jeg også garantere for, at den diskussion bliver ordentligt struktureret, så vi som politikere kan håndtere den.

Formanden:

Så er der tre korte bemærkninger: til hr. Brian Mikkelsen, hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Helge Sander, og efter de 15 korte bemærkninger vender vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Hvem har ret? Det er jo altid et godt spørgsmål.

Vi oplever her en debat, hvor tre socialdemokrater og én CD'er forsøger at bagatellisere pro-

blemet, mens alle partier uden for regeringen mener, at der er et problem – læg mærke til alle dem uden for regeringen, der har været oppe at markere! Og der er et problem, for tingene er gået i den forkerte retning ikke blot politisk, fordi der har været en større grad af styring, men så sandelig også økonomisk. Som hovedparten af denne debat jo drejer sig om, har man oplevet, at det på skatte- og afgiftsområdet og på momsområdet er gået den forkerte vej. Idrættens verden har fået ringere vilkår, end den havde for 3 år siden under en borgerlig regering.

Det er sagens kendsgerninger, og det er det, de fleste talere har været oppe og påpege. Så hjælper det ikke at bagatellisere problemet, heller ikke fra hr. Peter Duetofts side, for der er et problem her. Det er idrættens verden enig om, og det er Folketingets partier uden for regeringen enige om.

Jeg vil godt sige til skatteministeren, at jeg er tilfreds med nogle af de punkter, der er i vejledningen, men det betyder ikke, at vejledningen er god nok.

Overraskende nok nåede vi jo lige at få den i sidste uge, og de sidste ting kom i går inden denne debat, og noget af det ser også flot ud, men der er stadig væk store problemer, og det er da rimeligt nok, at man i en forespørgselsdebat tager det op, når man kan se, at det går i den forkerte retning, når idrættens verden får pålagt større økonomiske byrder og der kommer mere politisk styring. Det er jo derfor, man har forespørgselsdebatter: for at fortælle regeringen, hvilken vej man vil have at regeringen skal gå, og det er jo det, denne debat kommer til at handle om.

Hvis vi så får vedtaget det dagsordensforslag – og det lader det jo til, siden alle partier står bag det – får regeringen jo med eftertryk fortalt, at den ikke må forringe vilkårene for idrætsudøverne, således som den har gjort indtil videre. Man kan påpege det ene eksempel efter det andet på, at idrætsudøvere og -foreninger har fået dårligere vilkår i de sidste 3 år, og det får man altså stoppet nu, og det er da et brugbart og konstruktivt resultat af denne drøftelse.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan se, at det åbenbart irriterer både skatteministeren og kulturministeren og såmænd også den socialdemokratiske ordfører og CD's ordfører, at vi skal have denne debat i dag, og det kan man jo så gisne om baggrunden for.

Som det er blevet sagt, ønsker regeringen og regeringspartierne, at man tager de tekniske spørgsmål, som det jo alene handler om, op udelukkende med skatteministeren, eksempelvis for at diskutere, nøjagtig hvilken afgrænsning der skal være.

Men jeg foretrækker nu en debat i fuld offentlighed og i åbenhed, så alle kan se, hvor linjerne kan trækkes, for jeg synes, erfaringerne viser, at det kan være gavnligt. Vi har tidligere haft et samråd om de skattepolitiske spørgsmål i det her. Det havde vi sidste efterår, og det var faktisk noget af det, der startede denne debat, føler jeg.

Vi må ikke citere fra samråd, så det skal jeg selvfølgelig undlade at gøre, men jeg vil sige, at det var min fornemmelse, at velviljen over for bl.a. de forhold, som vi diskuterer her, slet ikke var så stor sidste efterår, som den nu er blevet, og deraf kan man jo se, at det politiske pres virker – både på den måde, at der er blevet rejst en forespørgselsdebat, og på den måde, at f.eks. beslutningsforslag nr. B 54 er til behandling i Skatteudvalget osv.

Men det skal nu ikke lykkes for dem, der bare ønsker denne debat affærdiget som en debat om nogle tekniske spørgsmål, for der er jo en strammere kurs, som føles ude i den enkelte idrætsforening. Og når man så her fra talerstolen spørger, hvad den strammere kurs skal begrundes med, siger såvel skatteministeren som den socialdemokratiske ordfører, at den skal begrundes med mere kommercielle vilkår for idrætssektoren, og så er det klart, at den også føler, at den får nogle strammere betingelser at leve under.

Men det er jo netop her, hulheden i argumentationen og i den vejledning, som man hele tiden henviser til og siger er så fantastisk, kommer ind, for af den vejledning fremgår det jo netop, at der er en række problematiske forhold, f.eks. at der i forbindelse med motorløb, hvor der ikke deltager en eneste professionel, alligevel skal afregnes moms.

Jeg har tidligere prøvet at komme med nogle spørgsmål med nogle eksempler. Dem kunne jeg ikke få svar på, men det kan være, at jeg kan få svar på dem denne gang, så vi alle sammen helt klart og tydeligt kan få den hulhed at se, der er i den socialdemokratiske argumentation på det område.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg konstaterede, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Peder Sass, ikke ønskede at forholde sig til de 3-4 eksempler, som jeg nævnte i mit indlæg, men det har nok sine grunde. Og jeg synes også, skatteministeren i nogen grad negliger hele problemstillingen ved at vende tilbage til den ene sag om antallet af professionelle spillere.

Der er blevet nævnt en række konkrete eksempler af en række ordførere her, og det ville være mere interessant, hvis skatteministeren og regeringen forholdt sig til de problemer, som er reelle, og som rammer mange idrætsudøvere.

Med hensyn til kulturministeren kunne jeg godt lide bemærkningen om, at problemet her er, at forespørgslen ikke er ordentligt forberedt. Jeg synes nu, problemet er, at regeringen ikke er ordentligt forberedt, når sportens minister ikke engang vil tage stilling til de forhold, som vi nævner i vores begrundelse for forespørgslen. Det, at regeringen har besluttet, at skatte- og momsforholdene skulle være temaet, er jo ikke vores problem. Det er regeringens problem, at man så ikke er i stand til at svare på spørgsmålene om alle de andre problemer, der eksisterer.

Og jeg kan forsikre kulturministeren om – og det tror jeg også kulturministeren ved, men hun vil selvfølgelig ikke erkende det i denne stund, hvor regeringen står aflædt – at det her vedrører hundredtusinder af mennesker, som bliver ramt og får forringede vilkår, og derfor kan jeg ikke forstå, at man blot vil negligere debatten ved at sige, at den ikke er ordentligt forberedt. Vi synes, regeringen er dårligt forberedt, når den har valgt kun at komme ind på et enkelt tema.

Til gengæld er jeg enig med kulturministeren i, at det analysearbejde, der i øjeblikket er i gang, skal have lov til at blive færdigt. Og som jeg sagde i min indledning, er det også grunden til, at det for os ikke indgår i debatten i dag. Det er også et svar til hr. Peter Duetoft: at det er vi enige med kulturministeren i må komme på at senere tidspunkt.

Brian Mikkelsen (KF):

Idrætten spiller en stadig større rolle i mange danskeres hverdag. Vi bruger mere tid på at dyrke idræt, end vi nogen sinde har gjort før, og idrætten har derfor et solidt fundament i den danske befolkning. Hver gang vi ser håndboldpigerne vinde EM, Mette Jacobsen blive ver-

densmester i svømning eller DGI's fremragende gymnaster, som turnerer verden rundt, både drengene og pigerne, så giver det os gejst til at dyrke noget mere idræt og til selv at komme ud og røre os lidt.

Vi har i Det Konservative Folkeparti altid været fortalere for at give idrætten de bedst mulige økonomiske vilkår, men så sandelig også de bedst mulige vilkår på alle mulige andre områder. Derfor var vi også fortalere for Team Danmark-ordningen, der blev vedtaget i 1984, og den har betydet en mindre revolution i eliteidrætten, som har fået mange flere internationale topplaceringer, end den har haft før.

Og vi vil godt være med til at videreføre den udvikling, så man kan blive med at sende nogle ambassadører ud i verden ikke blot på eliteområdet, men også når f.eks. DGI sender sine gymnaster til Sydafrika sammen med dronningen. For det har selvfølgelig en afsmittende virkning på breddeidrætten. Hvis eliteidrætten har gode vilkår, så trives breddeidrætten også godt, for det er denne store gruppe, man rekrutterer eliteidrætsfolk fra. Heldigvis har tre ud af fem danskere en eller anden form for tilknytning til idræt enten på det professionelle plan eller på motionsplanet.

Der har i det sidste års tid været sat meget fokus på eliteidrættens vilkår herhjemme. Desværre har ikke alle nyhederne været lige positive, og det har altså været på grund af, at skatteministeren eller i hvert fald hans embedsmænd har ført en ihærdig kampagne imod idrætsforeninger og idrætsudøvere.

Regeringen har ikke just vist sig at være en ven af idrætten og slet ikke af eliteidrætten, og der har været rejst en lang række spørgsmål om forhold, der vedrører meget store dele af eliteidrætten. F.eks. har den venstre side af Folketinget senest foreslået, at idrætsorganisationerne ikke længere skal kunne opretholde deres autonome status.

Jeg har heldigvis hørt, at kulturministeren ikke vil støtte det forslag, SF har stillet om belysning af regnskaberne, for vi kan ikke fra De Konservatives side acceptere en statslig styring af idrætten. Organisationerne er suverænt selvstændige foreninger, og de skal selvfølgelig fortsat behandles som sådanne; det er vi enige med kulturministeren i. For hvis man følger SF's forslag, vil resultatet blive, at idræt i Danmark vil blive en statsidræt som den, der eksisterede i de gamle regimer i Østeuropa, og det er selvfølgelig ikke vores mål.

Det er også derfor, at vi vender os imod enhver form for indblanding i idrættens arbejde, også når man dikterer, hvad f.eks. Team Danmark skal lave, og når man dikterer, hvad idrætsorganisationerne skal beskæftige sig med, hvad enten det drejer sig om de fremmedsprogede eller de handicappede og de socialt dårligt stillede.

I sidste uge fik Skatteudvalget den omtalte nye vejledning om moms på sportsområdet. Jeg skal her ikke undlade at nævne, at ministeren i et samråd i Skatteudvalget den 22. november sidste år lovede, at vejledningen ville være færdig inden jul. Men lad mig konstatere, at skatteministeren har taget skridt i den rigtige retning – det vil jeg godt pointere. Den tvivl, som forståeligt nok herskede i idrætsklubberne, skulle nu gerne være slut. Nu er der faste regler, og det er flot, og det er også godt, for problemet har jo været, at de 31 told- og skatteregioner har praktiseret reglerne forskelligt.

Vejledningen har skabt afklaring vedrørende en lang række tvistspørgsmål, men jeg er ikke enig i alle vejledningens punkter. Den har selvfølgelig skabt klarhed i momsforvirringen på idrætsområdet, men at man har fået klarhed, er jo ikke ensbetydende med, at det er godt nok.

Vejledningen viser med al ønskelig tydelighed, at der er brug for en revision på det her område. Vi vil derfor opfordre til, at skatteministeren udarbejder et egentligt lovforslag til ændring af momsloven, så Folketinget til efteråret kan fjerne de sidste urimeligheder på området.

Det er specielt reglerne for idrætsforeningernes benyttelse af hallerne og definitionen af professionelle spillere på holdene, der skaber problemer. Der skal være enkle og tydeligere regler, og der mangler en definition af, hvornår en udøver er professionel. Hovedreglen i dag er jo den, at der skal betales moms af entreindtægten, hvis der blot er én professionel spiller på banen.

Det kan skatteministeren så sige er en bagatel, der kan diskuteres, men vi mener, det er vigtigt, for det vedrører en masse klubber rundt omkring i det ganske land, som har store problemer.

Et andet aspekt, jeg noterede mig, da jeg læste den nye momsvejledning, var, at skatteministeren og resten af regeringen kan stemme for det lovforslag om momspromotion, som er blevet fremsat, lovforslag nr. L 206.

Skatteministeren talte godt nok meget modigt heroppe fra talerstolen for et kvarters tid siden,

men sagen er jo den, at der ikke må være konkurrenceforvridning på det område. Det kan ikke være rigtigt, at private motionscentre skal belastes af moms, når offentlige motionscentre ikke skal, og det fik vi ikke nogen anden forklaring på, end at der i vejledningen står, at man så vidt muligt vil prøve at fritage motionscentrene for moms.

Det betyder selvfølgelig, at jeg er tilfreds med, at de indstillinger, Konkurrencerådet er kommet med, nu endelig bliver fulgt op, og at regeringen åbenbart er nået til enighed i spørgsmålet, for erhvervsministeren gav i sidste måned i et svar til mig på et § 20-spørgsmål udtryk for, at ministeren på ingen måde ville kunne acceptere en sådan form for konkurrenceforvridning.

Den 27. april sidste år slukkede Told og Skat mange lys i idrætsverdenen. Regeringens skattereform fra 1993 viste sig at ramme idrætsudøverne i særlig høj grad og at give dem dårligere vilkår at dyrke deres sport under. F.eks. betød ligningsloven, at man fra årsskiftet 1995-96 skal beskattes af sponserpenge og af de såkaldte præmiekonti. Kørepenge skal fremover også beskattes, og Team Danmark-støtten skal sågar også beskattes. Det er altså altsammen skridt i den forkerte retning. Regeringen – og her må jeg desværre sige skatteministeren – er f.eks. ikke enig med kulturministeren i, at der skal skabes gode vilkår for idrætten på alle niveauer.

Jeg synes, det er ærgerligt, at man i regeringen ikke kan se de store værdier, der er i idrætten. Man har ikke forståelse for de økonomiske ressourcer, som idrætten er afhængig af. F.eks. har man jo i Told og Skat set sig meget gal på præmiekontiene. Som reglerne var tidligere, var det først, når den enkelte udøver stoppede sin karriere og de resterende penge blev udbetalt, at beløbet skulle beskattes. Sådan er det ikke længere, har embedsmændene i Told og Skat besluttet.

Det frivillige arbejde er også ramt. Kan eller vil en idrætsklub ikke udbetale godtgørelse for trænerens eller medhjælperens udgifter i forbindelse med arbejdet, må træneren betale pengene af sin egen lomme. Det groteske er, at udgifterne ikke kan trækkes fra på selvangivelsen, da der skal være tale om en udgift i forbindelse med erhvervelse af en indtægt, og der er netop ikke tale om det, når der er tale om frivilligt arbejde.

Man kan jo heller ikke sige, at regeringen har megen sympati for professionelle udøvere. Det er ganske rigtigt mennesker, som i en kort

årrække lever af deres sport, men samtidig bruger de mange timer på at glæde samfundet og dets borgere. Alligevel svarede skatteministeren i juli sidste år, at professionelle idrætsudøvere skal ligestilles med andre persongrupper og derfor ikke kan oppebære skattefrie indtægter. Det betyder, at Team Danmark-indtægter også bliver beskattet i dag.

Vi mener i Det Konservative Folkeparti, at reglerne skal ændres, så amatører får mulighed for at få udbetalt en skattefri godtgørelse til dækning af de merudgifter, de har i forbindelse med deres sport.

Vi mener også, at arrangører af sportsstævner bør kunne afregne præmieafgiften på samme måde, som udbetaling af tips- og lottogevinster afregnes. Det vil bevirke, at indbetalingerne til de problematiske præmiekonti ophører.

Når vi nu i dag behandler eliteidrættens vilkår, må vi konstatere, at der er sket meget inden for både dansk og international topidræt i løbet af de sidste 10 år. Men det er min opfattelse, at idrætten skal integreres endnu mere i vort samfund. Fra folkeskolerne til universiteterne skal idræt indgå som et naturligt element i undervisningen.

For Det Konservative Folkepartis vedkommende er idrættens vilkår for såvel elite- som breddeidræt en mærkesag. Vi vil ihærdigt arbejde for at fremme idrættens vilkår i Danmark i de kommende år. Vi stiller os beredvilligt til rådighed.

Kristen Touborg (SF):

Offentlige og private idrætsstilbud skal skatte- og momsmæssigt ligestilles.

En sådan opfordring fra Folketingets højre side kan lyde umiddelbart indlysende, for det private appellerer til det nære, det varme, til os selv; det står over for det offentlige, som er noget fjernt, en fjern magt.

Ved en nærmere betragtning beskriver denne fremstilling imidlertid reelt ikke den verden, vi lever i. Vort sociale liv har nemlig sit grundlag i noget tredje, det civile samfund, og det betyder for idrættens vedkommende i de folkelige foreninger og i selvorganiseringen nedefra.

Sagt med andre ord er vor sociale verden ikke sammensat af to, men af tre størrelser: stat, marked og det civile samfund, og idrætten afspejler dette forhold.

Staten eller det offentlige følger politiske reguleringer; dansk eliteidræt er i form af Team Danmark organiseret efter offentlige principper.

Markedet bygger på konkurrence og har den økonomiske optimering, profitprincippet, som reguleringsmekanisme. Kommercielle helseinstitutter, rideskoler og danseskoler følger markedets princip.

Det civile samfund er baseret på mangfoldige tit konkurrerende former for selvorganisering: foreninger, andelssammenslutninger, højskoler, græsrodsbevægelser. Dets økonomi er ikke profitreguleret, men bestemt af medlemmernes frivillighed og de aktives prioriteringer. For idrættens vedkommende består det civile samfund traditionelt af foreninger, desuden også af idræthøjskoler samt græsrodsbevægelser på lokalt plan.

Det civile samfund er basis for vort demokrati som livsform. I Danmark har vi derfor den gode gamle tradition, at det civile samfund bliver støttet med offentlige midler. For idrættens vedkommende sker dette dels gennem folkeoplysningsloven på det kommunale niveau, dels gennem tipstjenesten på landsorganisationernes niveau.

Der er problemer med at skelne mellem markedskræfterne og den folkelige forening. Det sker alt for ofte, at kommercielle forretninger, der tilbyder service som f.eks. ridning, omdanner sig til foreninger for at nyde godt af offentlige midler. I højskoleverdenen har man mødt lignende forsøg på snyd, og også sponseringsræset trækker nogle foreninger i markedsmæssige retninger. De tendenser skal der nøje holdes øje med.

Et andet problem er den konservatisme, som offentlige tilskud kan føre med sig for frivillige foreninger og organisationer. Forleden blev man opmærksom på Danmarks Idræts-Forbunds struktur som et offentligt finansieret sportsrige med en vennekreds, der gemmer sig for den offentlige kontrol med den begrundelse, at den er en privat forening. Det er den slags tendenser, som gennem de sidste årtier på trods af gode intentioner har bragt den socialdemokratiske velfærdsstat i et dårligt lys, og som synliggør, at statsliggørelsen ikke er noget alternativ til markedsgørelsen.

Som socialister støtter vi derfor først og fremmest idrætten som en nedefra selvorganiseret kultur, som et godt udtryk for det civile samfund. Den folkelige idræt fortjener en skattemæssig særstilling og momsmæssigt gunstige vilkår for at kunne modstå markedskræfternes pres, men den skal også i et rimeligt omfang holdes fri af det offentlige systems indblanding. Idrætten skal ikke statsliggøres.

Med andre ord skal vi ikke have mere stat, vi vil heller ikke have mere marked, men vi har behov for mere samfund og mere civil kultur, og det betyder for idrættens vedkommende mere folkelig frihed for idrætten.

Elisabeth Arnold (RV):

Som flere andre ordførere tidligere i dag har givet udtryk for, har jeg også svært ved at se, hvad det store problem er i denne sag, og jeg har svært ved at se, hvad det er for nogle begunstigelser, som idrætsudøvere specielt skal have, hvis det står til forespørgerne.

Danmark er blevet et land, hvor legemsøvelser og idræt er vidt udbredt i alle dele af samfundet, og det findes efterhånden i alle grader fra den almindelige svømmehalsbruger og kondiløber til den gennemprofessionelle eliteidrætsmand eller -kvinde.

Da jeg var barn, og det er ganske vist meget længe siden, blev det ustandselig sagt fra officiel side, at penge og sport ikke hørte sammen, men som samfundet ser ud i dag, må man jo erkende, at det efterhånden i høj grad har fået noget med hinanden at gøre. Vi har alle afskygninger af penge indblandet i al sport: professionelle idrætsfolk sponsoreret af klubber, ansatte ledere og trænere, deltidsansatte ledere og trænere med civiljob ved siden af, frivillige ledere, der får økonomisk kompensation for forskellige aktiviteter, træningslejre, sportstrøjer med reklamer og badges og alt muligt. Ud over det er der så kommet en fuldstændig eksplosion i antallet af motionscentre, helsestudier, sportsklinikker osv. Der er ikke kun offentlige udbydere af disse ydelser, men også mange private, og der er masser af penge, og det er måske i virkeligheden det, der er problemet. Midlerne er øget kolossalt, især efter at Folketinget vedtog lovgivningen om Lotto og andre former for lotterier, som betyder, at tilførlerne fra tips- og lottomidlerne er blevet mangedoblet inden for de senere år.

Der er så mange penge i sport og idræt, at det godt kan gøre folk, der beskæftiger sig med andre ting i deres fritid, ganske misundelige. Der er ikke mange penge i spejderarbejde, men der er også mange frivillige ledere, der bruger deres fritid på det. Der er ikke mange penge i f.eks. amatørmusik, men der er også mange, der bruger deres fritid på den slags nyttige og fornuftige ting. Men idrætten bliver faktisk i et meget vidt omfang forgyldt, og selv om det er et udmærket og veldædigt formål, der også er

værd at støtte, må man sige, at idrætten ikke har noget at klage over.

Uklare momsregler er selvfølgelig noget, vi ikke kan leve med, og derfor synes jeg, der er grund til at takke Skatteministeriet for den fremsendte momsvejledning. Der er sket en væsentlig klargøring af visse problemer, bl.a. af motionscentres momspligt, baggrunden for, hvornår man skal opkræve moms af entréindtægter osv., men man kan ikke påstå, at de gældende skatteregler og momsregler er det mest logiske, der findes. Jeg har f.eks. spurgt mig selv, hvorfor fodbold skal være favoriseret i momsreglerne frem for andre sportsgrene, således som det faktisk er tilfældet; men sådan er der så meget.

Ønsket har hele tiden været at understøtte den folkelige, den brede idræt og lade nogle af alle de penge, der faktisk er i systemet, komme den til gode. Jeg mener ikke, at der her er nogen sag, og jeg mener ikke, at der er nogen partier, der har ytret ønske om at stille idrætsudøverne og idrætslederne dårligere, end de er i forvejen. Klargøring vil vi godt være med til, men en yderligere favorisering ser jeg ikke nogen grund til.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Det, der kalder mig herop, er det om den folkelige idræt eller bredden. Hr. Peter Duettoft udtalte før, at mange har haft deres omgang i breddeidrætten, og jeg er vel en af dem, for jeg har i 45 år været både leder og deltager.

For mange år siden var de første år som fodboldspillere jo med aviser i støvlesnumrene. Andet år passede støvlerne, tredje år bøjede man tæerne, og så afleverede man dem fjerde år til naboens søn, men sådan er det ikke mere.

Det er også rigtigt, når kulturministeren nævner, at lotto- og tipsmidlerne er forøget med 60 pct. igennem de sidste år, men det har ikke gjort, at der er blevet flere penge til den folkelige idræt, for de går jo til forøget administration – og der går altså meget mere til administration – revisorer, grønne afgifter m.m.

Hvorfor holder de frivillige idrætsledere op? Det er, fordi det ikke kan være rigtigt, at man som frivillig leder samtidig skal være pennefører og bureaukratibestyrer. Derfor vil jeg gerne sige til fru Elisabeth Arnold og hr. Peder Sass, at idrætten er blevet mere kommerciel på grund af bl.a. øget bureaukrati. Det, vi ønsker, er jo en større frivillig indsats, for alle her er vel enige

om, at idrætten og ikke mindst breddeidrætten har en kæmpeopgave som frivillig opdrager.

Kim Behnke (FP):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at hele spørgsmålet om idræt og sport, uanset om det sker på det, man kalder breddeidrættens vilkår, eller om det sker som reel kommerciel idrætsudøvelse, er noget, som det danske samfund under ét har absolut fordel af. Derfor gælder det også om, at det arbejde, der foregår, bliver påskønnet og ikke straffet.

Den diskussion, vi har fået i dag, er jo i stor udstrækning kommet til at dreje sig om disse særlige momsregler, og det skyldes uden tvivl, at ministeren umiddelbart før denne debat har udsendt den ny momsvejledning, som er blevet ganske pænt modtaget i idrætsorganisationerne. Det er klart, at når idrætsorganisationerne i det store hele erklærer sig tilfredse, skulle vi fra politisk side jo være nogle skarn, hvis vi var dem, der skød den ned.

Når der var brug for at få momsreglerne præciseret, skyldtes det jo i stor udstrækning, at mange idrætsklubber i dag er gået fra at være små frivillige foreninger til at være kommercielle virksomheder, og den overgang er det ikke alle idrætsledere, der har været så opmærksom på, at bestyrelser m.v. har truffet de rigtige beslutninger.

Men der er også særlig et område, som nok har fået mange idrætsforeninger til at komme på glatis, og det er byggeomønsen. Alt for ofte er der sket det, at når en kommune har fået en ansøgning om bevilling til at bygge en ny idrætshal, og hvis den politiske vilje ikke har været til stede eller kommunekassen har kunnet klare det, har der været en nem og bekvem måde at få budgettet gjort 25 pct. mindre på, nemlig ved at erklære, at man henter byggeomønsen hjem.

Alt for mange idrætsledere har ikke været opmærksom på, at det altså får livsvarige konsekvenser. Vælger man at hente byggeomønsen hjem, skal man være opmærksom på, at det så får den konsekvens, at den virksomhed, der efterfølgende er, skal være momsregistreret. Det er en regel, der gælder for alle og ikke specielt for idrætslivet.

Det og mange af de andre uklarheder, der har været i forbindelse med, at man udlejer en del af et idrætsanlæg, udlejer særlige redskaber til andre idrætsforeninger osv., har fået nok så mange idrætsledere til at få grå hår i hovedet, og

så har nidkære, lokale skatteembedsmænd rejst sager, og det er de sager, der har givet nok så meget offentlig omtale.

Vi er derfor tilfredse med, at der er kommet en ny momsvejledning, og at den er gjort i et mere letforståeligt sprog. Vi er nemlig ikke særlig begejstret for, at det skal være sådan, at når man på en generalforsamling i et skyttelav skal vælge en kasserer, er man nødt til at stille som betingelse, at vedkommende er mindst cand. merc. Det må være sådan, at man tager hensyn til, at det er frivilligt, ulønnet arbejde, der udføres i idrætsforeningerne, at alle skal kunne være med, og at man ikke bliver indrulleret i meget vidtgående skatte- og afgiftsregler, således at hvis man kommer til at begå en fejl, er foreningen hjemfalden til straf, som vi jo ofte ser det på skatteområdet.

I det hele taget er der nok en forskel på den velvilje og den åbenhed, ministeren er eksponent for i dag, og den virkelighed, mange idrætsledere oplever, når de lokale told- og skattemyndigheder føler et nidkært kald til at skrabe flest mulige penge i statskassen. Vi har igennem årene set eksempler på, at man har strammet skattereglerne gang på gang over for dommere inden for børne- og ungdomsidrætten, dommere i håndbold, fodbold osv., unge mennesker, som velvilligt weekend efter weekend stiller deres arbejdskraft til rådighed, for at der kan afvikles forskellige former for sportsarrangementer, og som en påskønnelse af indsatsen har fået meget få håndrører uden skattebetaling.

Særlig det forhold, at mange idrætsledere udfører et kæmpestort stykke arbejde, der koster dem masser af timer, burde påskønnes ved, at man lader være med at drive så nidkær en skatteklapjagt på de pågældende mennesker.

Man er nødt til at erkende, også selv om man er skatteminister og skatteembedsmand, at hvis det arbejde, som foregår i idrætsforeningen, i stedet skulle overflyttes til de sociale myndigheder, taler vi altså om ansættelse af titusinder og atter titusinder af ekstra sociale arbejdere rundt omkring i kommunerne. Der gøres med andre ord et stykke arbejde, som er nok så samfundsgavnligt, og de unge mennesker, som én gang er blevet bidt af idrætsarbejde, er ofte dem, der efterfølgende trives og har det bedst og lettest på livets vej. Det er ikke de mennesker, der efterfølgende er sagsbehandlernumre, går fra den ene offentlige institution til den anden og koster samfundet enorme ressourcer. Det bør

man tænke på. Jeg ved godt, at skatteministeren ikke også er socialminister, men man må jo have et samlet overblik over disse ting og tage et samlet hensyn, og vi synes ikke, at de frivillige idrætsledere i en tilstrækkelig grad bliver påskønnet for det arbejde, de gør.

Når man rundt omkring i foreningerne skal køre små og store børn og unge til forskellige idrætsarrangementer, er det klart, at med de afgifter, der i øvrigt er, bliver det en kæmpeudgift weekend efter weekend at stille privatbilen til rådighed. Er der så tale om refusion af disse udgifter, bør man også skattemæssigt betragte det som værende under en bagatelgrænse.

Ser vi på de mange penge, der som nævnt bliver tildelt sports- og idrætsområdet, har vi ingen grund til at rynke på næsen over, at der går så mange tips- og lottomidler. Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at man faktisk burde gøre det sådan, at hele idrætsområdet udelukkende eller primært var finansieret af tips- og lottomidler. Vi er mere bekymret for, at alverdens andre mere eller mindre lødige arrangementer bliver tildelt tips- og lottomidler. Vi synes, at sammenhængen mellem tips og lotto og finansiering af dansk idrætsliv er så logisk og indlysende, at det burde være hovedindtægtskilden, og vi har derfor ikke noget at indvende mod, at flere tips- og lottomidler går til idrætsområdet. Men det skal selvfølgelig også have den konsekvens, at idrætten ikke længere i så høj grad optræder på de kommunale budgetter, medmindre det drejer sig om egentlige anlæg af forskellige idrætsanlæg, som den enkelte idrætsforening ofte har svært ved selv at kunne klare.

Vi mener altså med andre ord, at sporten og idrætten bør have fuld opbakning af Folketinget. Det bør være sådan, at når disse sager forelægges skatte- og toldmyndighederne, vender de ikke det blinde øje til, men anvender en meget fleksibel bagatelgrænse og lader være med at være så nidkære, så længe den ikke overskrides.

Så er der diskussionen om de store kommercielle idrætsforeninger, hvad enten det så er på fodbold- eller på andre områder, hvor millionerne ruller, og hvor folk er professionelt ansat. Det er klart, at de har truffet et valg, og når man træffer det valg, følger der en forpligtelse med til også at lade sig momsregistrere og være omfattet af de almindelige moms-, told- og skatteregler, der i øvrigt gælder. Det, der måske er det største problem i denne debat, er, at når vi

snakker idræt, går det jo lige fra, at der er en tre-fire stykker, der mødes en gang imellem og rider på en pony, til de store fodboldklubber, hvor millionerne ruller, og det er svært at håndtere inden for et fælles regelsæt, særlig fordi der undervejs bliver en masse afgrænsningsproblemer. Nogle af de afgrænsningsproblemer har været nævnt her i dag, og jeg synes, at Folketinget skal være tilfreds med, at ministeren har erklæret, at dem vil man se på, når de bliver præsenteret.

Den sidste ting, jeg vil sige, er, at det jo ikke kun er en aflastning af de sociale myndigheder, at der gøres dette kæmpestore arbejde i de frivillige idrætsorganisationer. Jeg bed mærke i, at der for et halvt års tid siden var en lærer, som gjorde opmærksom på, at mange af de rygskader, man i dag ser hos børn og unge i folkeskolen, ville kunne afhjælpes, hvis bare man forøgede idræts- eller gymnastikundervisningen i skolen med en enkelt time om ugen. Det ville betyde, at man i løbet af ganske få år ville være helt fri for de rygskader, eller sagt på en anden måde: I et moderne samfund er det altså en nødvendighed, at man deltager i idrætsaktiviteter, og særlig hvad angår børn og unge er det for både socialbudgetter og sundhedsbudgetter en fordel, at folk lader sig engagere, og derfor skal min opfordring være, at skatteministeren vælger dette brede samfundssind, når han kigger på de sager, der bliver præsenteret.

Så skal jeg i øvrigt meddele, at vi selvfølgelig stemmer for det dagsordensforslag, der er blevet fremsat.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Det er med ikke så lidt undren, jeg hører, hvad Fremskridtspartiets ordfører, hr. Kim Behnke, giver udtryk for, nemlig at de lokale skattefolk ikke skal være så nidkære. Altså sådan, som jeg hører det, siger hr. Kim Behnke faktisk, at man skal se gennem fingre med, hvordan skattelovene er. Hvis der foregår lidt fusk, skal man lade være med at tage sig af det. Hvis det er Fremskridtspartiets linje, må jeg sige velbekomme, men det er i hvert fald ikke det, vi andre vil.

Der kan være god grund til at klargøre skattereglerne, så de er let gennemskuelige og til at have med at gøre, men at stå på Folketingets talerstol og opfordre til, at lokale skattefolk, der er vidende om, at der foregår ulovligheder, bare skal se gennem fingre med det, synes jeg sådan set er lidt rystende.

Det andet forhold, hr. Kim Behnke var inde på, var byggemomsen. Jeg tror, at hr. Kim Behnke undervurderer idrætsledernes intelligens, når han står her og siger, at de ikke er opmærksom på, at hvis man sparer de 25 pct. den ene gang, får det livsvarige følger. Det tror jeg sådan set at man er fuldt opmærksom på. Jeg forstår godt, det kan være fristende, og jeg er fra min tid i kommunalbestyrelserne helt bekendt med, at man tit gør sådan, men der skal ingen tvivl herske om, at de, der tager beslutningen, også godt ved, at det ikke er noget tagselvbord. Man tager én gang beslutningen om, hvorvidt man vil være momsset eller ikkemomsset, og man kan selvfølgelig ikke skifte fra det ene til det andet. Jeg må altså sige til hr. Kim Behnke, at det, at det skulle være sådan halvvejs i uvidenhed, man går ind i det, det tror jeg altså ikke rigtig på.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg er glad for hr. Touborgs reference til hans tid som kommunalbestyrelsesmedlem, for det er jo netop dér, problemstillingen er, idet det er en nem måde for en kommunalbestyrelse, der måske har svært ved at få budgettet til at hænge sammen, at gøre en anlægsudgift 25 pct. mindre, og i nogle af de sager, jeg har set præsenteret i dagspressen, hvor idrætsledere med forundring har brokket sig over, at de nu pludselig skulle betale moms af en række aktiviteter, skyldes det, at de har glemt, at det netop, som hr. Touborg gør opmærksom på, ikke er noget tagselvbord. Vælger man momsregistrering, har det både fordele og ulemper.

Med hensyn til at jeg skulle have opfordret lokale skattemyndigheder til at se bort fra fusk: Jeg tror altså nok, at mange idrætsledere vil have sig frabedt, at man kalder det, at de får refunderet kørselspenge osv., når de kører deres børn og unge til idrætsarrangementer, for fusk. Det, jeg netop flere gange gjorde opmærksom på, var, at der burde være en bagatelgrænse, og jeg mener, at den bagatelgrænse skal ligge væsentlig højere, end den ligger i dag, sådan at skatte- og toldmyndighederne slet ikke skal interessere sig for, at forældre får refunderet f.eks. kørselspenge, opholdsudgifter. I stedet for at jage unge mennesker, der dømmer fodboldkampe, håndboldkampe, badmintonkampe, og hvad det nu måtte være, og får de få penge for det, skulle man i stedet for at sige, at det skal der betales skat af, det skal med på selvangivelsen

osv., erkende, hvor vigtigt dette idrætsarbejde er, og hvor vigtigt det er, at man har en masse ulønnede, frivillige medarbejdere rundt omkring.

Told- og skattemyndighederne skulle anlægge en bagatelgrænse i stedet for nidkært at tage fat i så små sager. Jeg vil under ingen omstændigheder acceptere, at man kalder det at se bort fra fusk. Der er bare tale om, at man behandler de sager efter det rimelighedskriterium, at folk selvfølgelig skal have disse ting refunderet, uden at det skal ødelægge deres personlige skatteforhold.

Søren Søndergaard (EL):

Det her er på en eller anden måde lidt de spildte mulighedsdebat, og måske skulle vi i stedet for have været ude at løbe på ski, for det er jo ikke sådan, at der ikke er problemer på det idrætspolitiske område.

Hvis man nu her, hvor vi står, i København, vil tage et af de helt store idrætspolitiske problemer op, hvad er så det? Det er mangelen på idrætsfaciliteter. Det er, at der simpelt hen ikke er nok idrætsfaciliteter, hvilket i øvrigt også går ud over skolernes idrætsundervisning.

Bare som et eksempel: I København er der 12.225 indbyggere pr. idrætshal, hvorimod man i Lejre kan nøjes med 1.675 indbyggere. I København skal 2.395 indbyggere deles om en fodboldbane, hvorimod man kun behøver 667 indbyggere i Gentofte. I København har man ikke et eneste svømmebassin, som opfylder de internationale konkurrencemål.

Det er ikke bare noget, Enhedslisten finder på. Det socialdemokratiske borgerrepræsentationsmedlem Finn Rudaizky udtaler til, jeg tror det er sidste nummer af »Idrætssliv«: »København er katastrofalt underforsynet med idrætsfaciliteter i forhold til resten af landet. Det er vigtigt, at København bliver idrættens hovedstad, og det kan bl.a. gøres ved, at vi, de politisk ansvarlige, vil være med til at sikre de nødvendige midler, så København kan få flere idrætsfaciliteter.« Så det er et utrolig vigtigt spørgsmål, som får konsekvenser for idrættens udspreddelse i landets hovedstad.

Det er ikke det eneste område, hvor der er problemer. Der er også problemer i, at mange idrætsledere føler, at der bliver lagt en stadig større bureaukratisk byrde på deres skuldre, at stadig flere opgaver, som skal løses i forbindelse med idræt, består af papirarbejde, administration og ikke så meget af det, man egentlig ville være med til.

Jeg vil tillade mig at læse op, hvad en idrætsleder i Århus siger i det nummer af »Dansk Ungdom og Idræt«, der kom for nogen tid siden: »Det er for at løse en række lokale problemer på børne- og ungdomsområdet, at jeg gik ind i foreningslivet, men så opdagede jeg hurtigt, at meget af arbejdet endte i bureaukrati i forhold til kommunen. Et eksempel er nøgleordningerne, som også har pålagt lederne nye opgaver, der tidligere blev varetaget af kommunens pedeller. Sådanne nye arbejdsopgaver betyder, at tiden går fra det foreningsarbejde, man egentlig forventede, man skulle lave. Så bliver det surt at være leder.«

Det er sådan set nogle af de problemer, vi står over for i denne debat, nemlig at en række af de frivillige idrætsledere føler, at tingene er blevet for sure, og så er det relevant at diskutere, hvad vi kan gøre ved det. Der er nogle positive ting rundt omkring i landet, som også er blevet til ved hjælp af statslig støtte, f.eks. har der været en række kommuner, hvor man har ansat folk til at tage sig af det mest administrative, det mest tekniske arbejde i forbindelse med den daglige ledelse af idrætsvirksomheden.

Det var noget, vi synes kunne være relevant at diskutere, men det er jo ikke det, der har præget hverken debatten eller for den sags skyld de indlæg, som er kommet fra dem, der har stillet forespørgslen. Det har været en meget begrænset økonomisk diskussion, der er lagt op til, og så siger jeg et par ord om det økonomiske aspekt:

Vi er hverken modstandere af elite eller professionel udøvelse af idræt, men det skal ikke ændre ved, at vi ser med bekymring på den kommercialisering, der er sket af eliteidrætten i de senere år, hvor almindelige idrætsudøvere er blevet reklamesøjler.

Udviklingen i den såkaldte mælkekrig har i hvert fald rejst to interessante spørgsmål:

Det ene spørgsmål: Hvis interesser tjener f.eks. en organisation som DBU? Tjener den erhvervslivets interesser, eller tjener den spillernes interesser? Det er jo et problem, hvis det i sidste ende bliver sådan, at det er sponsorerne, som kan sætte holdet, og det er også paradoksal, at ingen spillere må reklamere for andet drikkeligt end mælk, men de må meget gerne spille i Coca Cola-ligaen.

Der er et andet spørgsmål, som rejser sig i forlængelse af den såkaldte mælkekrig, og det er, at den har afsløret, at mange idrætsudøvere ikke har elementære lønmodtagerrettigheder,

selv om de reelt kommer til at fungere som lønmodtagere.

Bosman-dommen er et skridt i den rigtige retning, men vi burde i Danmark for længst have taget skridt til at afskaffe transfersystemet. En dom fra EU havde ikke været nødvendig, og derfor er der et centralt spørgsmål, som ligger præcis i forlængelse af denne debat: Hvordan udvider vi spillernes rettigheder? Hvordan diskuteres vi spørgsmålet om a-kasstillknytning, arbejdsløshedsunderstøttelse for spillere? Hvordan sikrer vi uddannelse osv. for spillere, som indgår i professionel idræt?

Hvad angår det, forespørgslen så er kommet til at dreje sig om, må vi sige, at dér mener vi, der er tale om en detalje i den store sammenhæng. Vores svar er meget enkelt det, at de, der deltager i det kommercielle ræs, selvfølgelig må betale moms, skat osv., og for dem, der ikke gør det, må der laves nogle andre ordninger.

Der er selvfølgelig en lang række grænsetilfælde. Der er f.eks. nogle grænsetilfælde med hensyn til, hvor mange professionelle der må være på et hold; det har vi hørt tidligere. Men det er jo ikke nogle grænsetilfælde, som vi kan få afklaret i en forespørgselsdebat. Ligeledes vil der selvfølgelig være en række fortolknings-spørgsmål f.eks. inden for momssystemet, men en forespørgselsdebat vil jo heller ikke kunne løse de problemer.

Derfor mener vi, at vi er kommet i den lidt uheldige situation, at vi er enige om et meget vigtigt emne, hvor der er en række problemer, som vi burde diskutere; men her har vi altså fået en ikkedebat.

Hvad gør vi så ved det? Vi mener, at vi skal have en bredere debat; vi mener, at vi bl.a. skal afvente, at vi får den analyse af idrættens tips- og lottomidler, der er lagt op til. Vi synes, det er et udmærket tilsagn, som kulturministeren har givet om, at vi tager den debat til efteråret.

Vi synes, det ville være en god idé, hvis vi f.eks. igennem Kulturudvalget forberedte en sådan debat med en offentlig høring her i Folketinget, hvor forskellige idrætsorganisationer, spillerforeninger osv., der har interesser i denne sag, kunne komme og fremlægge deres synspunkter i forhold til den redegørelse, som Kulturministeriet vil fremlægge. Det kunne så være grundlag for debatten og den videre beslutning her i Folketinget.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med en glædelig konstatering, nemlig den, at jeg tror, det er første gang siden sidste valg, at jeg har oplevet et medlem af Enhedslisten rose en EU-dom eller andre beslutninger, der er taget i EU. Det skal Enhedslisten have tak for. Det er et nybrud, der lover godt for vores EU-diskussion her i landet.

Så vil jeg i øvrigt gerne tage udgangspunkt i noget, hr. Brian Mikkelsen sagde tidligere. Han konstaterede, at kritikken af skatteministeren og af regeringens idrætspolitik mest kom fra partier uden for regeringen. Det synes jeg var noget af en konstatering. Det er jo da heldigvis stadig væk sådan, at kritikken af regeringen stort set mest kommer udefra. Så det synes jeg ikke hr. Brian Mikkelsen skal undre sig over.

Det andet, hr. Brian Mikkelsen sagde i en kommentar til en af mine korte bemærkninger, var, at jeg havde bagatelliseret de problemer, der er her.

Jeg vil godt lige understrege, også for at hr. Brian Mikkelsen nu ikke skal rende rundt i verden og fortælle noget, der er forkert, at det, jeg anfægtede, var, om forespørgselsdebatter som instrument er egnet til at diskutere enkeltsager og enkeltteksempler; jeg spurgte, om det ikke havde været langt bedre at tage kontakt med en minister. Så er der ganske vist knap så meget presse på, men til gengæld kunne det være, at man kunne få problemerne løst i stedet for at skulle rejse en forespørgselsdebat, der tager udgangspunkt i en vejledning, som er blevet bedre, og hvor der så er nogle afgrænsningsproblemer.

Det var såmænd bare det, jeg sagde. Jeg ville ikke tage en kort bemærkning dengang, men jeg vil godt sige det nu.

Jeg synes faktisk, at denne debat har udviklet sig til en forvirret enkeltsagsdebat, og derfor ser jeg bestemt frem til den bredere redegørelse og den debat, som kulturministeren tidligere i dag lovede ville komme til efteråret. Jeg mener, det er vigtigt, at vi får den diskussion, og det er godt, at det så bliver på baggrund af en redegørelse fra ministeren.

Jeg vil også godt her i starten glæde mig over, som jeg har været oppe og sige én gang, at idrættens andel i tipsmidlerne er steget så voldsomt, som den er. Det må da alt andet lige give nogle forbedrede vilkår for idrætten.

Jeg vil så godt sige, at det ikke er CD's opfindelse, og at det er heller ikke noget, vi er vildt betaget af, at vi skal til at blande os alt for meget

i medlemsdemokratiet i idrætsorganisationerne. Der har jo været en offentlig debat om, hvorvidt de brugte pengene rigtigt, og om de nu skulle have lov til det ene og det andet og det syvende.

Jeg ved, at der er en pengestrømsanalyse undervejs, men jeg vil godt sige, at vores udgangspunkt er, at både Danmarks Idræts-Forbund og andre organisationer via deres medlemsdemokrati og deres interne justits skal være dem, der holder styr på, hvordan pengene bruges, og hvordan pengene prioriteres. Det mener jeg faktisk ikke er noget, man skal komme udefra og blande sig i. Hvis der sker misbrug af pengene, er det noget andet, men udgangspunktet må være, at vi har delegeret ansvaret for midlerne ud til disse organisationer, og det skal de have lov til at bruge.

Jeg synes, det var lidt trist, vil jeg så godt sige, at Danmarks Idræts-Forbunds jubilæum i høj grad blev brugt til angreb på dem på det her område. Det var jo et eksempel på, at hvis man er stor, så skal man altså også skældes ud. Jeg synes, det var lidt synd, og jeg synes, at ministeren i den sammenhæng håndterede sagen meget flot; vi vender tilbage til analysen i den forbindelse.

Så vil jeg sige, at jeg stort set er enig i skatteministerens tale. Jeg synes faktisk, at det var både en positiv og god tale, han holdt. Der er et enkelt punkt, jeg vil holde fast i, og det er punktet om de private motionscentre over for de offentlige. Der må jeg altså sige – og det blev også nævnt i ministerens tale – at jeg mener, vi har et hængeparti i forbindelse med folkeoplysningsloven.

Jeg er enig med ministeren i, at det ikke er noget, der skal løses via skattesystemet eller momssystemet; det er nok ikke muligt at løse det ad den vej. Men vi har altså et problem, hvor vi bl.a. i Københavnsområdet ser private motionscentre, der kører ganske udmærket, og pludselig kommer der et eller andet kommunalt støttet center ind og begynder at tage grundlaget væk fra et center, der faktisk har levet der i årevis.

Det har vi et problem med, og om det så skal være folkeoplysningsloven – den var der jo ikke et flertal, der ville røre ved sidste gang – om det skal være diskussionen om kommunalfuldmagten stadig væk, eller hvordan og hvorledes; det kan vi vende tilbage til.

Jeg er enig med skatteministeren i, at det ikke er en skattediskussion, men det er et problem, som stadig væk føles voldsomt urimeligt for de

mennesker, der faktisk privat har bygget nogle tilbud op, og som bagefter føler, at de bliver underløbet; når noget er blevet populært, bliver det et par år efter underløbet af det offentlige.

Så vil jeg sige, at hvad angår idrætspolitikken, har CD bestemt ikke noget at skamme sig over. Vi kan stadig væk prale af at være det parti, der havde den vel nok første kulturminister, nemlig fru Mimi Jakobsen, som faktisk prioriterede idrætspolitikken så højt, at hun fik voldsom kritik fra andre sider af Kulturministeriets område for at have prioriteret netop idrætten så højt, som hun gjorde. Jeg vil også godt sige, at den prioritering står vi stadig væk for.

Vi står for den, for idrætten – og derigennem dens ledere og dens aktive folk – er jo en utrolig billig måde at få løst nogle problemer i samfundet på, som ellers ville blive voldsomt dyre at løse. Der er jeg enig med Enhedslisten. Vi var ved at blive enige om et EU-punkt før, og nu vil jeg så også blive enig med Enhedslisten i, at naturligvis kan det her ikke ses uden også at se den sociale sammenhæng. Naturligvis er en vel fungerende idrætssektor med til at sørge for, at vores sociale problemer og vores kriminalitetsproblemer bliver mindre.

Jeg tror, det var Erhard Jakobsen, der som borgmester i gamle dage sagde noget lignende om ponyer i Gladsaxe og de unge menneskers lyst til at lave kriminalitet, og jeg mener faktisk, det er en sammenhæng, hvorom samfundet er nødt til at sige: De penge er givet godt ud. Derfor skal de folk, der går aktivt ind i det, også støttes så meget som muligt; men den debat får vi jo så til efteråret.

Jeg tror faktisk, at idrætsverdenen i de kommende årtier bliver vigtigere og vigtigere. I sammenhæng med, at vi opbygger informationssamfund, computerverden, skærmverden, og hvad ved jeg, bliver den menneskelige kontakt i vores samfund mindre. Og for at vi alle sammen ikke skal ende som en eller anden form for robotter uden nogen egentlig menneskelig kontakt, tror jeg, det er vigtigt, at bl.a. idrætsområdet kan være med til at skabe det menneskelige netværk, som gør, at mennesker ikke bliver ensomme.

Det andet, der vel er at sige, er, at der for ikke så mange år siden kom en fattigdomsrapport, der viste, at den egentlige fattigdom i Danmark ikke længere er den økonomiske fattigdom; det er den sociale fattigdom; det er fattigdommen ved ensomheden og isolationen. Det gør idrætten jo altså noget ved. Derfor er idrætspolitikken en vigtig sektor at arbejde med; deri er vi enige.

Derfor vil jeg også godt sige til skatteministeren, at det vel er rigtigt, at man ikke skal være for smålig i administrationen af skattelovene, ment på den måde, at når der er små idrætsklubber, skal de også have mulighed for at fungere. Det er rigtigt, at hvis kravene til kontrol både det ene og det andet sted er meget stærke, kan det nok give nogle af dem problemer. Man skal ikke overtræde loven, men man skal nok tænke sig om, når man administrerer. Det er så ikke hos skatteministeren, men det er selvfølgelig ude i systemet, i Told og Skat osv., at dette ligger.

Er sandheden ikke, at man ved at lytte til idrætsorganisationerne og få den dialog, der tidligere i dag har været nævnt, kan få løst en masse af de her problemer? Jeg vil gerne opfordre ministeren til, at man tager den dialog løbende, og at man løser problemerne, efterhånden som de opstår.

Venstre og De Konservative – i al fald De Konservative tror jeg, det var – efterlyste tidligere i dag klarere regler. Det er da udmærket, men man skal bare vide, at sandheden er, at jo klarere regler, der kommer, jo flere enkeltsager kommer der. Sådan vil det altid være, for nogle afgørelser vil alligevel altid bygge på et skøn, og grænsetilfælde og skøn vil så give anledning til en lang diskussion, hvor nogle naturligvis vil føle sig trådt på. Og dér vil jeg så også godt sende det signal til skatteministeren: Er der tvivl, er der en begrundet tvivl, så lad det dog komme idrætsfolket til gode!

Det betyder ikke, at jeg nu står og opfordrer skatteministeren til bare at brase derudad for at overtræde alle de love, der findes. Det er ikke det, jeg siger, men jeg siger: I tvivlstilfældene – og dem er der vel nogle af – så se dog lidt positivt på, at idrætten dog får den virksomhed og de muligheder, der skal være.

Til slut vil jeg godt sige, at den nye vejledning vil er mere folkelig, end den tidligere var. Men et af problemerne er, at reglerne er så mange og så omfattende, at de kan være svære at finde ud af for mennesker, der er aktive, og som bestemt ikke er gået ind i en idrætssammenhæng, fordi de var lovkyndige. Så det er klart, at der kan være nogle problemer.

Derfor mener jeg også, at ministeren skal være meget opmærksom på, at man stadig væk skal kunne forklare sig og være aktiv i sin forklaring af de her regler. Det må ikke være sådan, at nogle føler sig snydt, fordi de ikke har kunnet forstå nogle regler, der nok har været

klare, men som har været forklaret på en måde, så vi almindelige mennesker måske ikke helt forstod dem.

Omvendt må ingen bringes i en situation, hvor de, fordi de ikke forstod reglerne, kommer i klemme. Derfor kan folkeliggørelsen af de her regler i virkeligheden godt være en af de gode veje til at fjerne mange af de myter, der selvfølgelig også er i idrætsverdenen omkring de dér regler.

Så lad os få hoveddebatten til efteråret; lad os se venligt på idrætten også i tvivlstilfældene, og lad os så i øvrigt glæde os over, at der er så stor enighed om, at idrætten skal have det godt. Det har alle sagt i dag, og det betyder vel ikke, at ingen mener det. Men man bliver selvfølgelig altid bange, når man i en politisk debat i Folketinget oplever, at alle partier vil gå op og gøre det så godt for en speciel gruppe, for det ender jo så af og til med, at der ikke sker et suk alligevel, fordi alle bare har dræbt det hele i velvillighed. Det må helst ikke ske i denne sammenhæng.

I øvrigt skal jeg slutte med at sige, at vi naturligvis – det vil ikke undre – stemmer for den dagsorden, vi er medforslagsstillere til.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

For ganske få måneder siden behandlede Folketinget et forslag her i salen om at forbyde ungemennesker at gå med aviser, ugeblade osv. Regeringens begrundelse for, at det var et særdeles godt forslag, var bl.a., at der var alt for mange ulykker og skete alt for mange skader, når unge mennesker drog ud med de her ugeblade og aviser i nærområder osv.

Det kunne jo unægtelig have været ret interessant, hvis regeringen havde antaget det samme synspunkt, når man diskuterer idrættsliv, for så havde regeringens konklusion nok været, at man skulle søge at begrænse idrættslivet så meget som overhovedet muligt; for er der et sted, der sker mange skader, er det i idrættslivet.

Men gudskelov er det ikke det, der er sket her i dag. Gudskelov har vi haft en debat, hvor alle stort set har sagt ja til en stor, aktiv idrætssektor. Og det er vel, fordi vi ikke kan sige så meget dårligt om det at dyrke idræt både på eliteplan og også folkeligt.

Når man ser på det dagsordensforslag, som er fremsat, er der jo også umiddelbart konsensus om politikken over for idrættslivet. Men det mener Dansk Folkeparti ikke der er. Vi mener, at vi i dag reelt har set, at der er forskel på

meningerne, at der er forskel på ord og handling.

Hvis man ser på idrætssektorens økonomiske vilkår, er det jo sandt, som det også har været nævnt af flere ordførere, at der er sket en stigning i indtægterne til idrætssektoren fra Dansk Tipstjeneste. Men alligevel glemmer man samtidigt at fortælle, at der er givet et ret kraftigt politisk signal i form af, at man har lagt låg på den stigning, der fremover kunne være sket, hvis stigningen i danskernes spillelyst også kunne give sig udslag i en stigning til idrætssektoren. Der har man jo fra Folketingets side lagt et ret stort, kraftigt låg på.

Det betyder reelt, at det forholdsvis ikke mere er idrætssektoren, der scorer gevinsten, når danskerne får større spillelyst. Næh, derimod har man lavet det på den måde nu, at det er statskassen og det, man lidt luftigt kalder almene kulturelle formål, som nu er de store vindere, når der sker stigninger.

Ser man på de stigninger, der rent faktisk er sket over den sidste vel femårsperiode, er det for de to grene, altså til statskassen og almene kulturelle formål, en stigning på 230 pct. henholdsvis 464 pct. Det er altså procentsatser, der langt overstiger, hvad idrætssektoren er blevet begunstiget med.

Så i al glæden over, at idrætssektoren har fået større økonomiske midler, skal man altså huske på, at muligheden for at tildele idrætssektoren endnu flere midler var til stede, men man valgte i stedet for fra Folketingets flertals side at tage en stor del af disse midler til statskassen og til det lidt luftige begreb, synes jeg: almene kulturelle formål.

Det var et politisk signal, man ønskede at sende, og det var et politisk signal, som Dansk Folkeparti ikke var med til at sende, for vi mener, at en langt større del af overskuddet skal gå til idrætslivet, og sådan burde Folketinget indrette det.

Men når vi diskuterer de økonomiske vilkår for idrætssektoren, er det jo naturligt nok, selv om det har irriteret mange ordførere i dag, at vi også diskuterer afgiftsforhold og under afgiftsforhold også diskuterer momsforhold. Her stod vi for ganske kort tid siden med helt uklare forhold, efter at Momsnævnet havde afsagt nogle kendelser, og behovet for en ny vejledning var kolossalt stort.

Men vi må jo samtidig også, når vi nu har en forespørgselsdebat om disse forhold i dag, sige, at det ikke var noget, der kom af sig selv. Det

kom efter politisk pres. Det var ikke regeringen, der stod i spidsen for et arbejde, der skabte klare regler på området. Vi skulle igennem et samråd, hvor vi endda blev lovet vejledningen inden jul. Den fik vi så i sidste uge. Vi skulle anføre et beslutningsforslag, som kom til første behandling, og som nu ligger i Skatteudvalget – beslutningsforslag nr. B 54. Skatteministeren nævnte det også i sit indlæg. Vi skulle også anføre en forespørgselsdebat her i Folketingssalen om disse forhold, før ministeren og regeringen for alvor kom ud af busken.

Jeg synes ikke, det virker, som om der er handling bag, når partierne bag regeringen på regeringens vegne taler med store, flotte ord om idrætsvilkårene her i Danmark.

Ser man så på den vejledning, der er kommet, mener jeg, at den rejser nogle problemer. Det er rigtigt, som det har været nævnt, at den skaber klarere forhold. Det er også godt. Men som den konservative ordfører, tror jeg det var, var inde på, er det jo ikke i sig selv godt nok. Den rejser nogle nye problemer, som ikke bør affejes af skatteministeren med, at det bare er nogle tekniske forhold, som vi må diskutere i en lukket kreds uden inddragelse af offentligheden.

Men vi vil selvfølgelig huske, at ministeren her i dag har givet tilsagn om at ville se på afgrænsningsproblemerne endnu en gang. Vi regner selvfølgelig med, at ministeren herunder tager det med i billedet, som jeg tror stort set alle partier har nævnt, om de momsregler, vi har i dag, og om bedre kommerциelle vilkår og forhold for idrætssektoren.

Det må så også betyde, at når det drejer sig om forhold, der ikke er kommerциelle – som det i øvrigt fremgår af vejledningen – skal vi have ændret på de momsvilkår, der er gældende. For der står jo direkte i vejledningen, at ved en idrætsbegivenhed, hvor man ikke har kommerциel deltagelse, altså hvor der ikke deltager professionelle aktører, bliver der alligevel momset, som om der gjorde. Så er det jo, at logikken ikke holder længere, og det er derfor, vi må se på de regler endnu en gang.

Om vi kan afgrænse det i en ny vejledning, eller om der skal en lovændring til, er så et spørgsmål. Jeg tror, der skal en lovændring til, men så må vi jo se de nødvendige initiativer, der skal til for at rette op på det forhold.

Dansk Folkeparti ønsker større fleksibilitet i samfundet også på det her område, på idrættens område, og vi tror på, vi har større muligheder for at være mere fleksible inden for EU's sjette

momsdirektiv, end den vejledning, der netop er udsendt til Skatteudvalget, illustrerer. Det er også derfor, vi har fremsat beslutningsforslaget, jeg nævnte tidligere, B 54, som netop går ind på det her område.

Vi er i øvrigt, skal jeg også sige – og jeg nærmer mig afslutningen af min ordførertale – positive, hvad angår de initiativer, der har været omkring en omlægning af støttemodtagergruppen. Det har været diskuteret meget også i offentligheden i forbindelse med det hundredårsjubelæum, der har været meget omtalt, om man eventuelt skulle omlægge støttemodtagergruppen, så man skaber større demokrati, så man skaber større indsigt i, hvad pengene går til.

Det forslag er vi meget positive over for. Det er jo – må jeg sige til hr. Duetoft – Folketinget, der tager stilling til, hvem midlerne skal udbetales til. Så skal vi derefter ikke blande os i, hvordan medlemsdemokratiet fungerer. Men det er jo os, der tager den første afgørelse om, hvem pengene udbetales til.

Vi er også meget positive over for det forslag, som Socialistisk Folkeparti har haft fremme i debatten, om større offentlighed med hensyn til, hvordan midlerne administreres. Det har været nævnt som en mulighed, at lov om offentlighed i forvaltningen kunne gælde her. Det er godt nok private foreninger, men private foreninger, der jo immervæk får stort set hele deres indkomstgrundlag fra offentlige midler. Sådanne initiativer er vi meget positive over for, og vi håber, det bliver debatteret videre også her i Folketingssalen.

Vi mener også, der er et behov for, at der bliver set på det, der har været nævnt fra fleres side om behovet for ensartede konkurrencevilkår mellem f.eks. private motionscentre og offentlige centre. Jeg synes, det var meget positivt, at hr. Duetoft tog det med i sin ordførertale, for det kan måske gøre, at vi så også får regeringen på banen i det her spørgsmål. Hvis der kommer det ud af hr. Duetofts tale, synes jeg bestemt også, det er værd at tage med.

Vi vil forfølge disse mål, og jeg skal så bare afslutningsvis sige, at vi selvfølgelig støtter det dagsordensforslag, vi er medforslagsstillere til.

Men må jeg ikke afslutningsvis om dagsordensforslaget sige, at det jo er paradoksalt, at de socialdemokratiske medlemmer, der har engageret sig i debatten, har forsøgt at revse de partier, der har ønsket at diskutere moms- og skatteforhold, alt imens Socialdemokratiet jo selv er

medforslagsstiller til en dagsorden, der jo netop nævner moms- og skatteforhold som noget helt afgørende.

Der er to afsnit i det dagsordensforslag, vi om lidt skal stemme om, og som bliver stemt igenem, og det første afsnit handler om moms- og skatteforhold. Det er paradoksalt, at de selv samme folk, der er med til at foreslå denne dagsorden, synes, at vi ikke må have lov til at debattere det, som vi har debatteret her i dag.

Men som sagt: Dansk Folkeparti stemmer selvfølgelig for, og vi vil forfølge denne sag med de mål, som jeg har nævnt over for skatteministeren, for vi føler, at skatteministeren under debatten har givet tilsagn om at ville se på vejledningen igen for at få ændret på de urimeligheder, som vi mener fortsat består.

Peder Sass (S):

Debatten i dag har afsløret stor tilfredshed med den momsvejledning, der er udarbejdet af skatteministeren.

Skatteministeren har også klargjort, at foreningslivet fortsat er momsfrit, og at der er tilfredshed med den større klarhed i de skatteregler, som er skabt i et positivt samarbejde med idrætsorganisationerne.

Men debatten har ladet et væsentligt element, netop idrættens økonomiske vilkår, hænge i luften. Når det klart er fremgået, at tips- og lotto-midlernes tilskudsvilkår til idrætsorganisationerne er steget fra 295 mio. kr. til 560 mio. kr., når der er skabt en lokale- og anlægsfond på mellem 100 og 200 mio. kr., som forbedrer vilkårene for etablering af idrætsfaciliteterne rundt omkring i landets kommuner, når der er skabt vilkår for de idrætssvage grupper ud af de tipsmidler, som Kulturministeriet fordeler til disse målgrupper, til dem, som vil dyrke idræt ude i boligområderne, til ledige, pensionister, efterlønnere, som ønsker at dyrke idræt på tidspunkter, hvor der ellers ikke normalt er mulighed for det, når der er skabt muligheder for bedre uddannelse for ældre, der ønsker at dyrke idræt, og når der er skabt bedre muligheder også for de handicappede – alle disse ting, hvor der i de seneste år er skabt væsentlig bedre vilkår for idrætten, så hænger det ikke godt sammen med det, der er sagt fra flere ordføreres side om, at der er skabt forringede vilkår for idrætten. Der er tværtimod skabt forbedrede vilkår.

Endelig kan jeg glæde mig over det tilsagn, der er kommet fra kulturministeren om, at der til efteråret kommer en stor idrætspolitisk debat.

Helge Sander (V):

Under de korte bemærkninger ved debattens start har jeg kommenteret en række af de temaer, som også den socialdemokratiske ordfører, hr. Peder Sass, nævnte i sit sidste indlæg.

Jeg vil derfor ved debattens afslutning blot glæde mig over, at vi får vedtaget en dagsorden, der giver et meget, meget vigtigt signal, nemlig at der nu ikke sker forringelser af vilkårene for idrætslederne og for de aktive.

Vi mener nemlig, det er utrolig vigtigt, at vi sikrer, at de, der ønsker at dyrke idræt, har nogle gode vilkår, og at de, der bruger deres tid på at være ledere, ikke skal bruge al deres tid bag skrivebordet, men at de får mulighed for at være virkelige idrætsledere på banen, som de fleste jo har som mål, når de går ind i en idrætsklub.

Vi skylder idrætten et løfte om, at den uheldige udvikling, som har hersket i de seneste måneder, ikke fortsætter. De aktive idrætsudøvere skal opmuntres, og de mange tusinde idrætsledere skal have et velfortjent skulderklap.

Det kan ikke hjælpe, at man i dag har forsøgt at negligere, at der er problemer. Det er blevet understreget i en lang række indlæg, og det kræver såmænd også bare, at man følger med i debatten i landets aviser. Så kan man se, at der opstår problemer den ene dag efter den anden, og, hvad der er endnu værre: Det er efterhånden ved at give sig udtryk i, at det er vanskeligt at få ledere til at påtage sig de mange opgaver i vores idrætsklubber.

Jeg noterede mig, at fru Elisabeth Arnold talte om, at hun ikke syntes, der var grund til yderligere favorisering af lederne og idrætsudøverne. Det er slet ikke det, der er tale om. Der er tale om, at vi ikke forringer vilkårene for nogle mennesker, som hidtil har haft nogle regler, som man troede var gældende. Der er sket klare forringelser. Der er kommet en række eksempler her i dag, og det er disse eksempler, som jeg vil bede om, at Det Radikale Venstre forholder sig til, og ikke en yderligere favorisering. Det tror jeg heller ikke der er nogen, der har taget op i debatten her i eftermiddag.

Ved debattens begyndelse talte jeg om, at det nok primært ville blive en holdningsdebat, en debat, hvor dels regeringen, dels Folketingets

partier fik mulighed for at signalere nogle ting til den idrætsverden, som selvfølgelig spændt afventer, hvad der sker her i dag, for de problemer, som nogle negligerer, kender de i hvert fald. Det kan jeg forsikre om.

Men det er også rigtigt, som bl.a. hr. Søren Søndergaard sagde i sit indlæg, at problemerne er mangfoldige og særdeles forskellige, også når vi kigger på geografien, alt efter om man forholder sig til provinsens forhold eller til de københavnske. Det er rigtigt, at lokalefaciliteterne er vidt forskellige; det er en del af problemet. Men i forhold til regeringen er der i hvert fald også det problem for København, at der nok er nogle stykker, der synes, at regeringen gjorde for lille en indsats, da muligheden var for, at vi måske kunne have fået de olympiske lege til hovedstaden om nogle år.

Men det centrale problem i øjeblikket er, at der bliver påført idrætsverdenen flere og flere administrative problemer; bureaukratiet vokser, og det betyder altså, at der skal flere ledere til at gøre et arbejde, som de ikke bryder sig om. Med andre ord: Vi får færre til at beskæftige sig med de ting, som det i virkeligheden handler om, nemlig at tage sig af børn og unge.

Hr. Søren Søndergaard har også ret i, at der var andre spændende områder, som vi kunne have debatteret i dag – a-kasse-problematikken og transfer – men det har desværre været således, at vi har oplevet en kulturminister, som kun fysisk har været til stede. Selv om det er en idrætsdebat, en forespørgsel, som vi har formuleret som et spørgsmål til regeringen om, hvordan regeringen vil sikre, at idrætsudøverne og idrætslederne ikke får forringet deres vilkår, ja, så har vi oplevet, at kulturministeren ikke har taget del i debatten, men alene har forholdt sig til det skatte- og momsmæssige via skatteministeren.

Det synes jeg – og det ved jeg vi er mange der synes – er skuffende, men det er måske et udtryk for regeringens idrætspolitik.

Vi har vist alle været enige om, at vi til efteråret skal have en debat, når vi har fået resultatet af det udvalgsarbejde, der foregår om pengestrømmene i idrætten. Jeg vil gerne gentage – og det sagde jeg også ved debattens begyndelse – at det tror jeg vi var enige om der ikke var på dagsordenen i dag. Men derfra og så til at sige, at så er der ikke nogen ting at diskutere, er der sandelig et meget, meget stort spring, hvad jeg også synes debatten her har afsløret.

Men jeg vil meget gerne være med til at støtte det forslag, som hr. Søren Søndergaard kom med, nemlig at når vi skal forberede idrætsdebatten næste gang, så sørger vi for, at regeringen er med til at forberede den, og det kunne eventuelt være i form af en høring eller ved, at vi inddrog nogle af de aktører, som er uden for Folketingssalen. Det tror jeg vi alle er interesseret i; derfor synes jeg, det var en vældig god ting. Så må vi håbe på, at regeringen i større udstrækning ønsker at spille med, når vi igen sætter idrætten på dagsordenen.

Men foreløbig vil vi glæde os over, at vi får vedtaget en dagsorden, der klart signalerer, at de forringelser, vi har oplevet gennem de seneste måneder, ikke kan fortsætte.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 42 af Helge Sander (V), Peder Sass (S), Brian Mikkelsen (KF), Kristen Touborg (SF), Elisabeth Arnold (RV), Kim Behnke (FP), Søren Søndergaard (EL), Peter Duetoft (CD) og Kristian Thulesen Dahl (DF) (se foran) vedtoges enstemmigt med 109 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:
10) Første behandling af lovforslag nr. L 205: Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1995.

Af finansministeren (Mogens Lykkesøft).
 (Fremsat 29/2 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Første næstformand (Ivar Hansen):
 Jeg vil gerne have lidt mere ro i salen!

Kim Behnke (FP):
 Traditionen tro har finansministeren fremsat et forslag til tillægsbevillingslov for finansåret

1995, og traditionen tro skal jeg på Fremskridtspartiets vegne give det et par ord med på vejen.

Ministeren har ret, når det af fremsættelsestalen fremgår, at hovedparten af de ændringer, der har fundet sted mellem den vedtagne finanslov for 1995 og så det budget og den virkelighed, der kom ud af 1995, har været afprøvet gennem forelæggelse af aktstykker i Folketingets Finansudvalg, og der har jo alt for ofte været fuld opbakning fra Folketingets øvrige partier minus Fremskridtspartiet til disse mange ekstraudgifter i løbet af finansåret.

Vi kan konstatere, at resultatet af 1995 ikke blev et underskud på 42 mia. kr., men et underskud på 37 mia. kr., og både i fremsættelsestalen og i en række kronikker og andre artikler i dagspressen har finansministeren søgt at efterlade det indtryk hos befolkningen, at det er en voldsomt imponerende forbedring af statens økonomi.

Dertil er jeg nødt til at sige, at med et underskud i 1995 – et realiseret underskud kan man vel kalde det – på 37,2 mia. kr. bevæger regeringen sig stadig væk ud ad en økonomisk vej, der ikke er farbar. Det kan ikke være rigtigt, at man ikke i en periode, hvor regeringen praler med, at der har været en vækst i samfundsøkonomien på over 3 pct., en periode, hvor der er højkonjunkturer andre steder, og en periode, hvor det generelt går bedre for dansk økonomi, er i stand til at præsentere Folketinget for et bedre resultat end et samlet driftsunderskud på disse 37,2 mia. kr.

Kigger man så lidt på, hvordan underskuddet er sammensat, hvordan underskuddet er opstået, kan man se, at budgetforbedringen på de ca. 5 mia. kr., nemlig fra de 42 mia. kr. til de 37 mia. kr. i underskud, jo er hentet hjem på en sådan måde, at der for de 4,8 mia. kr.s vedkommende er tale om øgede indtægter til staten. Det vil altså sige, at man har været ude og hente 4,8 mia. kr. mere ind fra skatteborgerne, end man havde regnet med.

Den form for budgetforbedringer bryder vi os bestemt ikke om i Fremskridtspartiet. Det kan ikke være rigtigt i en tid, hvor det går fremad i økonomien, en tid, hvor man praler med, at der bliver færre arbejdsløse, og man på den måde opnår forbedringer af budgettet, at det er ekstra skatte- og afgiftsindtægter, der skal bære forbedringen, særlig ikke i betragtning af, at vi jo nu efterhånden fra alle sider rundt om i den store verden og i det danske indland får den melding, at hvis vi ikke snart får de danske skatter